

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ):
إِنِّي تَارِكٌ فِيكُمْ الثَّقَلَيْنِ: كِتَابَ اللَّهِ، وَ
عَثْرَتِي أَهْلَ بَيْتِي، مَا إِنْ تَمَسَّكْتُمْ بِهِمَا لَنْ تَضِلُّوا
أَبَدًا، وَأَنْتَهُمَا لَنْ يَفْتَرِقَا حَتَّى يَرِدَا عَلَيَّ الْحَوْضَ.

(صحیح مسلم، ج ۷، ص ۱۲۲، سنن دارمی، ج ۲، ص ۴۳۲، مسند
احمد، ج ۳، ص ۱۴، ۱۷، ۲۶، ۵۹، ج ۴، ص ۳۶۶، ۳۷۱، ج ۵، ص
۱۸۲، مستدرک حاکم، ج ۳، ص ۱۰۹، ۱۴۸، ۵۳۳، و...)

Resulullah (s.a.a) şöyle
buyurmaktadır: “Ben sizin aranızda iki
paha biçilmez emanet bırakıyorum: -
Biri- Allah’ın kitabı ve -diğeri- itratım,
Ehl-i Beyt’im. Bu ikisine sımsıkı
sarıldığımız müddetçe asla sapmazsınız.
Bu ikisi Kevser Havuzu'nun başında
bana varıncaya kadar birbirinden
ayrılmazlar.

(Sahih-i Müslim, c.7, s.122; Sünen-i
Daremî, c.2, s.432; Müsned-i Ahmed, c.4, s.14,
17, 26, 59, c.4, s.466, 471, c.5, s.182;
Müstedrek-i Hakim, c.4, s.109, 148, 533 vs...)

ON DÖRT MASUM'UN SİYERİ

İMAM HÜSEYİN (A.S)

ON DÖRT MASUM'UN SİYERİ İMAM HÜSEYİN (A.S)

HAK YOLUNDA MÜESSESESİ
YAZARLAR KURULU

Çeviri:
İsmail BENDİDERYA

Edit:
Şamdan EROĞLU

نام کتاب: پیشوای سوم حضرت امام
حسن (ع)
نویسنده: هیأت تحریریه مؤسسه در
راه حق
مترجم: اسماعیل بندی دریا
زبان ترجمه: ترکی استانبولی

ON DÖRT MASUM'UN SİYERİ İMAM HÜSEYİN (A.S)

Yazan: Hak Yolunda Müessesesi Yazarlar Kurulu

Çeviren: İsmail BENDİDERYA

Edit: Şamdan EROĞLU

Hazırlayan: Kültürel Yardımcılık, Tercüme Bürosu

Dizgi ve Mizanpaj: Derya

Baskı: Leyla

Baskı Sırası: 1. Baskı

Baskı Tarihi: 2007

Yayımlayan: Dünya Ehlibeyt Kurultayı

Tiraj: 3000

ISBN:

Site : www.ahl-ul-bayt.org

e-mail: info@ahl-ul-bayt.org

Baskı Hakları Yayıncıya Aittir

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ.....	9
DOĞUMUNDAN KIYAMINA KISACA HZ. HÜSEYİN'İN (A.S) HAYATI.....	11
Doğumu	11
Hz. Hüseyin ve Peygamber	12
İmam Hüseyin Babasıyla	14
İmam Hüseyin Kardeşiyle	14
MUAVİYE DÖNEMİNDE İMAM HÜSEYİN	16
HÜSEYNİ KIYAM	18
KERBELA FACIASI VE ÖZGÜRLÜKÇÜ İNSANLARIN ÖNDERİ HÜSEYİN'İN ŞAHADETİ	26
Kiyamın Başlangıcı.....	26
Kûfe Halkı İmam'ı (A.S) Davet Ediyor	28
Müslim'in Şahadetİ	33
İmam Hüseyin Irak'a Hareket Ediyor	35
Hürriyet B. Yezid Er-Riyahî'nin Ordusuyla Karşılaşma... ..	38
Kerbela'ya Varış	43
Aşura Günü Olanlar ve Savaşın Başlaması.....	49
Bureyr B. Huzejr'in Şahadetİ	58
Vehb B. Abdullah'ın Şahadetİ.....	59
Son Öğle Namazı ve Habîb B. Mezahîr'in Şahadetİ.....	63
Şevzeb İle Âbis'in Şahadetİ	68

Hz. Ali Ekber'in (A.S) Şahadetİ	70
Hz. Kasım'ın (A.S) Şahadetİ	75
Hz. Abbas B. Ali'nin Şahadetİ	77
Özgürlükçüler Önderi Hüseyin'in Savaşı ve	80
İmam Hüseyin'in (A.S) Ahlakî ve Tavırları	90
İbadetİ	91
Haccı.....	91
Orucu	95
Tevazuu.....	95
Yardımseverliği.....	96
Mazlumları Koruması.....	97
Çok Yönlü Kişiliği.....	98
İMAM HÜSEYİN'DEN (A.S) VECİZELER	99

ÖNSÖZ

Şüphesiz kültürel savaşta olduğumuz asrımızda etkili tebliğ metotlarından yararlanarak kendi ideallerini yayabilen her mektep bu alanda öncül olup dünya insanlarının düşüncesinde etki bırakacaktır.

İran’da İslam inkılabının zafere ulaşmasından sonra dünyanın gözü bir kez daha İslam dini, Şia kültürü ve Ehl-i Beyt (a.s) mektebine dikilmiştir. Düşmanlar bu fikrî ve manevî gücü ortadan kaldırabilmek, dostlar ve taraftarlar ise inkılabî ve kültürel örneklerden ilham alıp onları izleyebilmek için bu asil ve tarih yaratan kültürün merkezine göz dikmişlerdir.

Dünya Ehl-i Beyt (a.s) Kurultayı Resulullah’ın (s.a.a) Ehl-i Beyt’inin izleyicileri arasında karşılıklı yardımlaşma, fikir alış-verişi, vahdet ve birliğin zaruretinin bilincinde olarak dünya Şiileri ile faal bir ilişki oluşturma amacıyla konferanslar düzenleme, kitap basma, telif eserlerini tercüme etme ve Şia düşüncesi alanında insanları bilgilendirme vasıtasıyla Ehl-i Beyt ve Muhammedî öz İslam kültürünü yaymak için Şia’nın işbilir, büyük ve yaratıcı gücünden ve Caferî mektebi düşünürlerinden yararlanarak bu meydana ayak basmıştır. Rabbimize şükürler olsun ki, büyük rehberimiz Ayetullah Hameneî’nin (Allah sayesinde başımızdan eksik etmesin) özel yönlendirmeleriyle bu hassas ve kültür yaratıcı meydana çok önemli adımlar atılmıştır. Gelecekte bu nurlu ve asil hareketin günden güne hızlanıp büyümesini,

günümüz dünyasının ve Kur’an ve Ehl-i Beyt’in berrak maarifine susayan insanların bu mektebî maneviyatın, irfanî mektebin ve velaî İslam’ın kaynağından daha fazla yararlanmasını ümit ederiz.

Ehl-i Beyt’in (a.s) kültürü sağlam, mantıklı, üslubuna uygun ve doğru bir şekilde sunulması durumunda uyanış, hareket ve maneviyat sancaktarları olan Resulullah’ın Ehl-i Beyt’inin mirasının kalıcı cilvelerini dünya insanlarının gözleri önüne serebileceğine, zuhur asrının eşliğinde Hz. Mehdi’nin (a.f) evrensel hükümetine susamış olan yorgun dünyayı modern cehaletten ve dünyayı sömürenlerin başına buyruk hareketlerinden, ahlak ve insanlığa aykırı kültürlerden kurtarıp hürleştireceğine inanıyoruz.

İşte bu nedenle, bu doğrultuda yazar ve araştırmacıların araştırma eserlerine ve ilmi faaliyetlerine kucak açıyor ve kendimizi bu yüce kültürün yayılma için çaba harcayan yazar ve mütercimlerin hizmetçisi biliyoruz.

* * *

Elinizdeki kitabı hazırlayan “**HAK YOLUNDA MÜESSESESİ YAZARLAR KURULU**”na ve eseri Türkçe’ye kazandıran sayın “İsmail BENDİDERYA”ya teşekkür ediyor ve çalışmalarında başarılar diliyoruz.

Yine, bu eserin hazırlanmasında zahmetleri geçen tercüme bürosundaki aziz kardeşlerimiz ve sadık arkadaşlarımıza tüm samimiyetimizle teşekkür ediyor, kültürel cihad meydanında bu küçük adımın mevlamızın rızasını kazanmasını temenni ediyoruz.

**Dünya Ehlibeyt Kurultayı
Kültürel Yardımcılığı**

DOĞUMUNDAN KIYAMINA KISACA HZ. HÜSEYİN'İN (A.S) HAYATI

Doğumu

Hicret'in dördüncü yılı, Şaban ayının üçünde¹ Hz. Ali (a.s) ve Hz. Fatıma'nın (s.a) ikinci evlatları, vahiy ve velayet evinde dünyaya gözlerini açtı.

Haber Hz. Resulullah'a (s.a.a) ulaştığında hemen Hz. Ali'yle (a.s) Hz. Fatıma'nın (s.a) evlerine varıp Esmâ'dan² bebeği getirmesini istedi. Esmâ beyaz bir kundağa sardığı bebeği Hz. Resul-i Ekrem'e (s.a.a) verdiğinde, Hz. Peygamber (s.a.a) bebeğin sağ kulağına ezan, sol kulağına da ikame okudu.³

Bu kutlu doğumun birinci veya -bir diğer rivayete göre- yedinci günü vahiy meleği Hz. Cebrail (a.s) Hz. Resulullah'a (s.a.a) nazil olarak şöyle dedi:

Allah'ın selam ve salâtı sana olsun, Ya Resulullah!

Bu kutlu bebeğe Harun'un küçük oğlu "Şübeyr"⁴

1- İmam Hüseyin'in (a.s) doğum tarihiyle başka nakiller de vardır. Biz Şia kaynaklarının en makbul olanını aktardık. bk. İ'lamu'l-Verâ, Tabersî, s.213.

2- Buradaki Esmâ, muhtemelen Yezid b. Seken Ensari'nin kızıdır. bk. A'yanu's-Şia, cüz: 11, s.167.

3- el-Emali, Şeyh Tusî, c:1 s.377.

4- Hz. Harun'un (a.s) üç oğlu vardı. Bunlardan Şeber, Hesen (Türkçede Hasan diyoruz) kipinde; Şübeyr, Huseyn (Hüseyin) kipinde ve Muşbir ise Muhsin kipindedir. Hz. Resulullah (s.a.a) Menzile

Arapçası olan "Hüseyin" adını ver.¹ Çünkü Harun, İmran oğlu Musa'ya ne menziledeyse, Ali de sana o menzilededir. Şu farkla ki sen, peygamberlerin sonuncususun.

İşte böylece, Hz. Fatıma'nın (a.s) ikinci evladına Allah tarafından "Hüseyin" adı verilmiş oldu.

Hz. Hüseyin'in (a.s) doğumunun yedinci gününde, Hz. Fatıma (a.s), çocuğu için akika olarak bir kurban kestirdi; saçını tıraş etti ve kesilen saçların ağırlığına gümüş sadaka verdi.²

Hz. Hüseyin ve Peygamber

Hz. Hüseyin b. Ali'nin (a.s) doğumundan (Hicret'in dördüncü yılı) Hz. Resulullah'ın (s.a.a) irtihaline kadar (altı yıl ve birkaç ay sonrası) insanlar, İslâm peygamberinin Hz. Hüseyin (a.s) hakkındaki önemli açıklamaları ve gösterdiği eşsiz sevgiyle üçüncü imamın makam ve mertebesini iyice anlamışlardı.

Selman-ı Farişî şöyle anlatır: Allah Resulü'nün (s.a.a) Hüseyin'i (a.s) dizlerinin üzerine oturttuğunu gördüm, onu öpüyor ve şöyle buyuruyordu:

Sen büyüksün, büyük birinin oğlusun ve büyük insanların babasisin; sen imamsın ve bir imamın oğlu

Hadisi'ndeki manaya binaen, evlatlarına bu isimleri vermiştir. bk. Tacu'l-Erus, 3/389. İbranicede Şeber, Şübeyr ve Muşbir, Arapçadaki Hasan, Hüseyin ve Muhsin ile aynı manayı taşımaktadır. Lisanu'l-Arab, 6/60.

1- Meani'l-Ahbar, s.57.

2- İslamî kaynaklarda akika konusu önemle vurgulanmış ve çocuğun sağlığı için çok etkili olduğu hatırlatılmıştır. bk. Vesailu's-Şia, 15/143.

ve imamların babasıdır, sen Allah'ın hüccetisin ve Allah'ın hüccetinin oğlu ve Allah'ın hüccetlerinin babasıdır ki bunlar dokuz kişidir ve onların sonuncusu, onların kaimi (İmam-ı Zaman) olacaktır.¹

Enes b. Malik şöyle rivayet eder:

Peygamber'den "Ehlibeyt'inizden kimi daha çok seviyorsunuz?" diye sorduklarında, Peygamber şöyle buyurdular: "**Hasan ve Hüseyin'i.**"²

Resulullah (s.a.a) Hasan ve Hüseyin'i (a.s) defalarca bağrına basar, onları öper koklardı.³

Muaviye'nin avenelerinden ve imamet hanedanının düşmanlarından olan Ebu Hureyre dahi şöyle itiraf etmektedir: Hz. Resul-i Ekrem (s.a.a) Hasan ve Hüseyin'i omuzlarına almış bize doğru gelmedeydi, bize ulaştığında şöyle buyurdu:

Bu iki evladımı seven beni sevmiştir, onlara düşmanlık besleyen bana düşmanlıkta bulunmuştur.⁴

Hz. Peygamber-i Ekrem (s.a.a) ve Hz. Hüseyin (a.s) arasındaki en güzel, en samimi ve en açık manevi ilişkiyi peygamberin şu sözlerinden anlayabiliriz:

Hüseyin bendendir ve ben de Hüseyin'denim.⁵

1- Maktel-i Harezmi 1/146. Kemaluddin, Şeyh Saduk, s.152.

2- Sünen-i Tirmizî, 5/323.

3- Zehairu'l-Ukbâ, s.122.

4- el-İsabe, 11/330.

5- Sünen-i Tirmizî, 5/324. Bu bölümde Ehlisünnet kaynaklarındaki rivayetler de aktarılmıştır.

İmam Hüseyin Babasıyla

İmam Hüseyin'in (a.s) mübarek ömürlerinin altı yılı Hz. Peygamber-i Ekrem (s.a.a) ile geçmişti, Allah Resulü (s.a.a) vefat ettikten sonra otuz yıllık bir süreyi de babası İmam Ali'yle (a.s) geçirdi. Hükümde insaftan ayrılmayan, kulluk ve taharetle ömrünü geçiren, sadece Allah'ı gören ve sadece O'nu isteyen ve sonunda O'na ulaşan bir babaydı o. Hilafeti zamanında bir lahza dahi onu rahat bırakmamışlardı, aynı şekilde hilafetini gasp ettiklerinde ona zulümden başka bir şeyi reva görmemişlerdi.

İmam Hüseyin (a.s) tüm bu müddet zarfında can ve başla babasının emirlerine itaat etmişti ve Hz. Ali'nin (a.s) hilafette bulunduğu birkaç yıllık kısa müddette ağabeyi Hz. Hasan (a.s) gibi İslâm'ın hedeflerine ulaşması doğrultusunda fedakâr bir asker gibi çarpışıyordu; "Cemel," "Sıffin" ve "Nehrevan" savaşlarına da katılmıştı.¹

Böylece babası Emirü'l-Müminin (a.s) ve Allah'ın dinini savunmuş ve bazen de halkın önünde hilafet gasıplarına itirazda bulunmuştu.

Ömer'in hükümeti zamanında, İmam Hüseyin (a.s) mescide girmiş, onu Resulullah'ın (s.a.a) minberinde konuşuyorken görünce derhal minbere çıkarak "Babamın minberinden aşağı in." demişlerdir.²

İmam Hüseyin Kardeşiyle

Hz. Ali'nin (a.s) şahadetinden sonra Allah Resulü'nün (s.a.a) buyrukları ve Emirü'l-Müminin'in (a.s) vasiyetleri

1- el-İsabe, 1/323.

2- Tezkiretu'l-Havas, İbn Cevzi, s.34. el-İsabe, 1/333. Tarihçilerin yazdığına göre bu olay sırasında İmam Hüseyin (a.s) 10 yaşındaydı.

üzerine Müslümanların imameti ve rehberliği Hz. Ali'nin (a.s) büyük evladı Hasan b. Ali'ye (a.s) intikal etti. Böylece İmam Hasan b. Ali'nin (a.s) sözlerine uymak ve ona itaat etmek bütün Müslümanlara farz ve gerekli oldu. İmam Hüseyin (a.s) Muhammedî vahiy ve Ali velayetiyle yetişmişti ve kardeşiyle aynı görüşteydi. Dolayısıyla onunla daima birlikte çalışıyorlardı.

İslâm'ın ve Müslümanların maslahatı ve Allah'ın emri üzerine İmam Hasan (a.s) Muaviye ile sulh etti ve birçok zorluklara tahammül etti. İmam Hüseyin (a.s) kardeşinin bu zor anlarında onu yalnız bırakmadı. Zira kardeşinin yaptığı bu anlaşmanın İslâm'ın ve Müslümanların lehine olduğunu biliyordu. Onun için de kardeşine asla karşı çıkmadı.

Hatta bir gün Muaviye, İmam Hasan ve İmam Hüseyin'in (a.s) huzurunda İmam Hasan ve babaları Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) aleyhinde konuşunca, İmam Hüseyin (a.s) Muaviye'nin bu davranışını kınayıp ona davranışından vazgeçmesini anlatmak için davrandı; ancak kardeşi onu sükûta davet etti ve İmam Hüseyin (a.s) ağabeyinin tavsiyesi üzerine hemen geri döndü. Daha sonra İmam Hasan (a.s) Muaviye'ye gereken sert ve açık cevabı vererek onu susturdu.¹

MUAVİYE DÖNEMİNDE İMAM HÜSEYİN

İmam Hasan (Allah'ın ve meleklerinin selamı onun üzerine olsun) vefat ettiğinde, Allah Resulü'yle (s.a.a) Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) sözleri ve İmam Hasan b. Ali'nin (a.s) vasiyeti üzerine, Müslümanların imamet ve rehberliği İmam Hüseyin'e (a.s) intikal etti ve Yüce Allah tarafından İslâm ümmetinin rehberliğini üstlendi.

İmam Hüseyin (a.s), İslâm'ın gücüne dayanarak İslâm iktidarını haksızca kullanan ve İslâm camiasının temelini ve Allah'ın kanunlarını tahrip eden Muaviye'yi izlemekte ve onun kof ve tahrip edici hükümetinden fevkalâde rahatsızlık duymaktaydı, ancak onu İslâm hükümetinden alaşağı edecek bir güç bulamıyor ve kardeşi İmam Hasan'ın (a.s) izini sürmekten başka çare göremiyordu.

İmam Hüseyin (a.s) hükümete karşı olduğunu açıklaması ve onu devirmek için güç toplayıp harekete geçmesi halinde hiçbir hareket yapamadan katledileceğini biliyordu. Onun için de sabretmeyi tercih etti, faydasız bir ölümü seçme yanlışlığını yapmadı ve gerçek bir rehberden beklenen davranışı sergiledi.

Onun için de Muaviye hayatta olduğu sürece kardeşinin yolunu izledi ve büyük muhalefetler sergilemedi. Yer yer Muaviye'nin muhitini, hareketlerini ve davranışlarını eleştiren İmam Hüseyin (a.s) Müslümanları gelecekte yapacağı etkili girişimlere hazırlıyor, onlara ümit aşıyordu. Muaviye'nin, kendisinden sonra oğlu Yezid'in

1- el-İrşad, Şeyh Müfid, s.173

veliahtlığı için Müslümanlardan biat aldığı müddet zarfında İmam Hüseyin (a.s) ona karşı tavizsiz ve sert bir muhalefet sergiledi ve Yezid'e asla biat etmedi. Hatta Muaviye'ye bu konuda çok sert konuştu ve onu sert dille eleştiren açık mektuplar gönderdi.¹

Muaviye de, Yezid'e biat etmesi konusunda İmam Hüseyin'e (a.s) ısrarda bulunamadı ve İmam Hüseyin (a.s) Muaviye'nin ölümüne dek bu açık itirazını korkusuzca ve yılmadan sürdürdü.

HÜSEYNÎ KIYAM

Muaviye'den sonra Yezid İslâm Hükümeti tahtına oturdu ve kendisini Emirü'l-Müminin ilan etti. Yezid, haksız ve zalim saltanatını sağlamlaştırmak için İslâmî şahsiyetler ve isimlere haber gönderip onlardan biat almakta kararlıydı. Bu amaçla Medine valisine bir mektup yazdı ve o mektupta "Hüseyin'den bana karşı biat al, karşı koyarsa onu öldür." dedi. Medine valisi bu haberi İmam Hüseyin'e (a.s) ilettili ve ondan cevap istedi. İmam Hüseyin (a.s) cevaben şöyle buyurdular:

Biz Allah'tanız ve O'na geri döndürüleceğiz, Yezid gibi adamlar (şarap içen, kumar oynayan, imansız pis ve hatta İslâm'ın zahirini dahi korumayan kimseler) İslâm hükümetinin başına geçecek olursa İslâm'ın fatihasını okumamız gerekir. (Zira bu gibi önderler İslâm'ın gücüyle ve İslâm adına, İslâm'ı ortadan kaldırırlar.)¹

İmam Hüseyin (a.s), Yezid hükümetini bu resmi açıklamayla tanımadığını bildirdiği için artık onu Medine'de yaşatmayacaklarını biliyordu. Onun için Allah'ın emri üzerine, gece gizlice Medine'den Mekke'ye gitmek üzere yola çıktı.

İmam Hüseyin'in (a.s) Mekke'ye gelişi ve Yezid'e biat etmeyişi Mekke ve Medine halkı arasında çabucak yayıldı

1- Rical-i Keşşî, s.94 ve Keşfu'l-Gumme, 2/206.

1- Maktel-i Harezmi, 1/184 ve el-Luhuf, s.20.

ve çok geçmeden bu haber Kûfe'ye de ulaştı. Kûfeliler Mekke'de bulunan İmam Hüseyin'i (a.s) Kûfe'ye davet edip onun kendilerine önderlik etmesini isteyince İmam Hüseyin (a.s) amcaoğlu Müslim b. Akil'i Kûfe'ye gönderdi ve Kûfelilerin hareket ve tepkilerini yakından izleyip durumu kendisine yazmasını istedi.

Müslim Kûfe'ye vardığında görülmemiş bir ilgi ve sevgi seliyle karşılandı. Binlerce Kûfeli, İmam Hüseyin'in (a.s) vekili olan Müslim'le biatleştiler. Bunun üzerine Müslim, İmam Hüseyin'e bir mektup göndererek durumu açıkladı ve hemen Kûfe'ye gelmesinin uygun olacağını bildirdi.

İmam Hüseyin (a.s) Kûfe halkını çok iyi tanıyordu; onların ne kadar vefasız ve dinî inançlarında ne kadar zayıf ve gevşek olduklarına, babasıyla ağabeyinin hükümetleri döneminde bizzat şahit olmuştu. Kûfelilerin söz ve biatlerine asla güvenilemeyeceğini bildiği halde bir imam olarak onlara karşı hüccet ve vazifesini tamamlayıp Rabbi'nin emrine itaat etmiş olmak için Kûfe'ye gitmeye karar verdi.

Ancak, bütün Mekke ahalisinin Mina'ya çıkmak üzere şehri heyecanla terk ettiği ve Mekke yolunda bulunan hacıların da Mina'ya zamanında varabilmek için aceleyle Mekke'ye ulaşmaya çalıştığı hicrî kamerî Zilhicce'nin 8. gününe kadar Mekke'de kaldı¹ ve tam böyle bir günde ehli beyti ve yarenleriyle birlikte Mekke'den Irak'a doğru yola çıktı. Böylece hem vazifesini yerine getirmiş ve hem de dünyanın dört bir yanından hacca akın eden Müslümanlara;

1- Zilhicce ayının 8. günü hacıların Mina'ya çıkması sünnetti ve o dönemde bu sünnet amel yerine getirilirdi. Günümüzde ise sekizinci günden itibaren herkesin Arafat'a çıkması gelenekselleşmiş durumdadır.

Resulullah'ın (s.a.a) biricik evladı ve Ehlibeyti'nin (a.s) Yezid gibi birini halife olarak tanımadığını, ümmetin peygamberinin evladı olan İmam Hüseyin'in (a.s) Yezid'e biat etmediğini, bilakis ona karşı kıyam başlattığını anlatmış oluyordu.

Müslim'in Kûfe'ye vardığını ve şehrin neredeyse tamamının ona biat ettiğini öğrenen Yezid, Emevî iktidarının en iğrenç uşaklarından ve kendisine bağlıların en gaddarı olarak tanınan alçak bir karaktere sahip İbn Ziyad'ı Kûfe'ye gönderdi.

Kûfe halkının korkak, ikiyüzlü ve inancında gevşek olmasından yararlanan İbn Ziyad, tehdit etme ve dehşet yaratma yöntemlerine başvurarak Kûfe halkının Müslim'i yalnız bırakmasını sağladı. Yapayalnız kalan Müslim, İbn Ziyad'ın askerleriyle çarpışmaya girdi ve yiğitçe savaşarak şehit düştü. Allah'ın selamı bu korkusuz yiğidin üzerine olsun.

İbn Ziyad ikiyüzlü, hain ve imansız Kûfe ahalisini İmam Hüseyin'in (a.s) aleyhine çevirmeyi başardı. İş öyle bir yere vardı ki, bizzat mektuplar yazarak İmam'ı (a.s) Kûfe'ye davet edenler, onu öldürmek için silahlanıp İbn Ziyad'ın saflarına katılmaya başladılar.

İmam Hüseyin (a.s), Medine'den ayrıldığı geceden başlayarak, Mekke'de bulunduğu süre zarfında ve Mekke'den Kerbelâ'ya uzanan şahadet yolculuğu boyunca şehit düştüğü ana kadar kimi zaman imalarla, kimi zamansa çok net bir ifadeyle sık sık şöyle diyordu:

Bu kıyamının amacı Rabbime karşı görevimi yerine getirip iyiliğe davette bulunmak ve kötülükten menetmektir; zulmün karşısına dikilmek, zalime dur demektir. Biliniz ki Kur'ân'ı korumak ve bu

Muhammedî dinin hayatta kalmasını sağlamaktan başka gayem yoktur.

Evet! Bu, Yüce Yaratıcısı'nın ona verdiği görevdi; canı pahasına, hatta çocuklarıyla yerenlerinin öldürülmesi ve ailesinin esir düşmesi pahasına bu görevi yerine getirecekti o...

Hz. Resulullah'la (s.a.a) Müminlerin Emiri İmam Ali (a.s) şehit edileceğini defalarca söylemişlerdi. Hatta İmam Hüseyin (a.s) dünyaya geldiği gün Hz. Resulullah (s.a.a) onu bağrına basarak bir gün ümmetin azgınları tarafından onun şehit edileceği haberini vermişti.¹ Binaenaleyh İmam Hüseyin de (a.s) imamet bilgisiyle bu yolculuğun şahadetle sonuçlanacağını biliyordu. Ama o, Rabbinin emri karşısında canından korkacak ya da ailesinin esaretini düşünerek geri adım atacak biri değildi asla. İmam Hüseyin (a.s) Allah yolunda gelecek her belayı keramet biliyor ve bu yolda şahadeti saadet olarak görüyordu. Allah'ın selamı ebediyen ona olsun...

İmam Hüseyin'in (a.s) şehit olacağı haberi öteden beri İslâm ümmeti arasında pek yaygın bir bilgi olduğundan, bu yolculuğun nereye varacağını herkes bilmekteydi. Zira Hz. Resulullah (s.a.a) İmam Ali (a.s), İmam Hasan (a.s) ve diğer sadr-ı İslâm büyüklerinden defalarca duyulmuş, işitilmiş bir gerçektir bu...

Bu nedenledir ki onca çekişmeler ve olaylardan sonra İmam Hüseyin'in (a.s) başlattığı bu hareket, onun şahadetini çağrıştırmaya başlamıştı zihinlerde. Dahası, bizzat kendisi de bu yolculuk boyunca sık sık: "**Kim bizim yolumuzda şehit**

1- Kamili'z-Ziyarat, s.68'ten sonrası ve Mesiru'l-Ahzân, s.9.

olmak ve Rabbine kavuşmak istiyorsa benimle gelsin." buyurmaktaydı.¹

Bu sebeple bazı dostları onu bu yolculuktan vazgeçirmeye kalkıştılar; oysa Hz. Hüseyin (a.s) Ali b. Ebu Talib'in (a.s) oğlu, Hz. Resulullah'ın (s.a.a) vasisi ve ümmetin imamıydı ve vasisi ve ümmetin imamıydı ve vazifesinin ne olduğunu herkesten daha iyi bilmedeydi. Rabbinin kendisine yüklediği sorumluluğa sırt çevirecek bir değildi o...

Onu caydırmaya çalışan bu fikir ve önerilerden zerrece etkilenmeyerek fevkalade bir azim ve iradeyle yoluna devam etti.

Böylece gitti ve şahadete ulaştı; üstelik sadece kendisi değil, her biri İslâm semasında birer yıldız gibi parlayan çocuklar ve ashabıyla birlikte hem de... Evet, onlar gittiler ve şehit oldular, tertemiz kanlarıyla Kербela çölünün kumlarını ılık ılık lale yağmuruna tuttular... Böylece İslâm ümmeti, Emevî hanedanının günah dolu geçmişinin artığı olan Yezid gibi birinin Hz. Resulullah'ın (s.a.a) halifesi olamayacağını ve esasen İslâm'ın Emevîlerden, Emevîlerin de İslâm'dan tamamen kopuk ve zıt iki şey olduğunu görüp anlamış oldu.

Sahi, İmam Hüseyin'in bu yiğit ve yürekler parçalayıcı kahramanca kıyamı olmasa Yezid'le emsallerinin gerçekten Hz. Resulullah'ın (s.a.a) halifesi ve temsilcisi olduğuna inandırılan halkın; Yezid'le avenelerinin sarayda işledikleri rezillikler ve hayvanca şehvetperestlikleri duyup gördükten sonra İslâm'dan ne kadar nefret edebileceğini hiç düşündünüz mü?!

1- el-Luhuf, s.53.

Peygamberinin temsilcisi Yezid olan bir İslâm gerçekten de iğrenç değil midir?

İmam Hüseyin'in (a.s) pak ailesi de, bu şanlı kıyamın son mesajlarını ümmete duyurabilmek için esir düştü. Yol boyunca ve nice şehirlerde, çarşı-pazarda, camilerde, İbn Ziyad'ın kokuşmuş konağı ve Yezid'in iğrenç sarayında, her zaman ve her yerde Kerbela gerçeklerini nasıl haykırdıklarını, Emevî satılmışlarının iğrenç ve cani yüzlerine çektikleri güzel maskeyi nasıl düşürdüklerini duymayan, bilmeyen Müslüman kalmamıştır bugün. O şanlı esirler; Yezid'in şarap içip köpekle oynayan aşağılık biri olduğunu, halifelik gibi bir makama asla layık olmadığını ve bulunduğu makamın ehli kabul edilemeyeceğini ifşa edip ispatladılar ve böylelikle Hüseyinî şahadetin gayesini kemale erdirmiş, bu ilâhî mesajı tamamlamış oldular. Onların canlarda ve vicdanlarda estirdiği o muazzam fırtına sonucu "Yezid" adı her nevi rezalet, alçaklık ve aşağılığın ebedi simgesine dönüştü ve Yezid'in altın hülyalarını kül ederek onun bütün şeytanî plânlarını suya düşürdü.

Bu muazzam şahadetin bütün boyutlarını kavrayabilmek için çok ince ve derin bir görüşe sahip olmak gerekir kuşkusuz... Şahadetinin ilk anlarından günümüze varıncaya kadar; onu seven, onun Şiîsi olan ve insanlık onur ve şerefine değer veren herkes bu kutlu şahadetin her yıldönümünde karalara bürünüp yasa boğulmakta ve Hüseyinî kervana reva görülen zulüm ve cefalara gözyaşı dökerek onu saygı ve sevgiyle anmakta, bu eşsiz kıyamın anısını olanca canlılığıyla yaşatmaya özen göstermektedir. Nitekim Ehlîbeyt İmamları (a.s) da Kerbela vakasının anısını yaşatmak için özel bir itina göstermişlerdir. O hazret için bizzat yas merasimleri düzenleyip türbesini ziyarete

gitmekle kalmamış; onun için üzülop gözyaşı dökmek ve ona yas tutmanın faziletleri hakkında da defalarca hatırlatma ve tavsiyelerde bulunmuşlardır. Bunlardan birkaçını özetle aktaralım:

1- Ebu Ammare şöyle anlatır:

Âl-i Muhammed'in (s.a.a) sadığı altıncı imamın (a.s) yanına gittim. "**Bana, ceddîm Hüseyin'in yasıyla ilgili birkaç beyit okur musun?**" buyurdu. Ben okumaya başlayınca ağladı. O hıçkırarak ağlıyor, ben ise okuyordum. Onunla birlikte, evdekiler de ağlamaya başladılar. Bütün ev ağlıyordu. Ben şiirimi tamamlayınca İmam Sadık (a.s) İmam Hüseyin (a.s) için ağıt yakıp mersiye okuma ve insanları ağlatmanın fazilet ve sevaplarını anlattı.¹

2- Yine İmam Sadık'tan (a.s) şöyle rivayet edilmektedir:

Hüseyin'in başına gelenler dışında hiçbir musibete ağlamak yakışık almaz; Hüseyin b. Ali'ye ağlamamanın pek büyük bir fazilet ve sevabı vardır.²

3- Ehlîbeyt İmamları'nın beşincisi olan İmam Bâkru'l-Ulum (a.s) sahabelerinin önde gelen isimlerinden Muhammed b. Müslim'e şöyle buyurdu:

Şiamıza, İmam Hüseyin'in (a.s) makberini ziyarete gitmelerini söyleyin. Zira bizim imametimize inanan iman sahibi herkesin Ebu Abdullah'ın (İmam Hüseyin'in a.s) makberini ziyaret etmesi gereklidir.³

1- Kâmilu'z-Ziyarat, s.105.

2- Kâmilu'z-Ziyarat, s.101.

3- Kâmilu'z-Ziyarat, s.121.

4- İmam Sadık (a.s), Hz. Hüseyin'i (a.s) ziyaretin bütün diğer iyi amellerden daha üstün ve faziletli olduğunu buyurmuştur.¹

Evet... Zira bu ziyaret insanlığa iman ve salih amel dersi veren muazzam bir okuldur; ruhu iyilikler, temizlikler ve fedakârlıklar melekûtuna kanatlandıran büyük bir okul...

İmam Hüseyin'e (a.s) reva görülenlere ağlayıp o hazret için mahzun ve matemli olmak, mübarek türbesini ziyaret etmek ve onun destansı Kerbela'sının görkemli tarihini açıklayıp gözler önüne sermek elbette ki çok büyük bir değer ve kıymete haizdir.

Ancak bu matem, gözyaşı ve ziyaretin yeterli olmayacağı da bilinmelidir. Bilakis, bütün bunlar dindarlığın, fedakârlığın ve Allah'ın kanun ve hükümlerini korumanın felsefesini anlatabilmek içindir aslında; tek gaye budur. İmam Hüseyin'in (a.s) o muazzam kişiliğine vurgunluğumuzun yegâne nedeni, ondan insanlık dersi almak ve yüreğimizi Allah'tan başka her şeyden boşaltıp temizlemeyi öğrenmektir. Aksi takdirde; olayın sadece görünen boyutuna bakılması, bu kutsal Hüseyinî gayenin unutulup gitmesine yol açacaktır.

KERBELA FACİASI VE ÖZGÜRLÜKÇÜ İNSANLARIN ÖNDERİ HÜSEYİN'İN ŞAHADETİ

Bahsimizin bu bölümünde Hatemu'l-Muhaddisin Hacı Şeyh Abbas Kummî'nin (r.a) ünlü eseri "Müntehu'l-Amal'dan iktibasla İmam Hüseyin'le (a.s) ailesi ve yarenlerinin nasıl şehit düştüklerini kısaca anlatmak, böylece iki cihan serveri Hz. Resul-i Ekrem (s.a.a) efendimizin mübarek Ehlibeyti'ne (a.s) reva görülenlerin anılmasına vesile olmak istiyoruz inşallah.

Kıyamın Başlangıcı

İkinci imam Hz. Hasan-ı Mucteba'nın (a.s) şahadetinden sonra Irak Şiasından bir grup, İmam Hüseyin'e mektup yazarak Muaviye'yi hilafetten azletmek ve halife olarak İmam Hüseyin'le (a.s) biatleşmek istediklerini bildirdiler. İmam mevcut şartlarda bunu doğru bulmadığını ve Muaviye'nin ölümünü beklemelerini tavsiye etti. Muaviye Hicret'in 60. yılı Receb'in 15. gecesi ölünce oğlu Yezid onun tahtına geçerek halifeliğini ilan etti. Yezid'in ilk icraatı, Medine valisi Velid b. Utbe'ye İmam Hüseyin (a.s), Abdullah b. Ömer, Abdullah b. Zübeyr ve Abdurrahman b. Ebubekir'den derhal biat alması, biat etmeyenin de hemen öldürülüp başının kendisine ulaştırılması fermanını vermek oldu.

1- Kâmilu'z-Ziyarat, s.147.

İmam Hüseyin (a.s) Velid'le yaptığı görüşmede Yezid'e biat etmeyi reddederek Mekke'ye gitmek üzere Medine'den ayrıldı. Onun iyiliğini isteyen kimi Müslümanlar, insanların vefasız olduğunu ve bu yolculuktan vazgeçmesini öğütüyorlardı. Bunlardan biri de Ümmü'l-Müminin Ümmü Seleme hazretleriydi. İmam'ı (a.s) caydırmak için ona "Oğlum!" diyordu, "Irak'a giderek beni üzme! Ceddin Resulullah'tan (s.a.a) senin Irak'ta şehit edileceğini duydum ben!"

İmam'ın (a.s) cevabı şaşırtıcıydı:

Anacığım! Yemin ederim ki, bunu ben de biliyorum! Ama şahadete koşmaktan, gerekirse bu yolda ölüme gitmekten başka çarem yok. Zira ben sadece Rabbimin emrettiği şekilde davranıyor, O'nun rızasına uygun yaşıyorum. Allah'a yemin ederim ki öldürüleceğim günü de, katilimin kim olacağını da, nereye defnedileceğimi de, ailem ve dostlarımdan kimlerin benimle birlikte öldürüleceğini de biliyorum! Anacığım! Rabbime andolsun ki, Irak'a gitmesem de öldürecekler bunlar beni!

İmam (a.s), cedit Resulullah'ın (s.a.a) mübarek türbesini ziyaret edip onunla vedalaştıktan sonra hicri 60. yılın Recep ayının 28'ine denk gelen pazar gecesi ailesi ve bir grup yakın dostlarıyla birlikte Mekke'ye doğru yola çıktı. Yanındakilerden bazıları, Medine'den kaçan İbn Zübeyr'in yaptığı gibi, kendilerinin de sapa yollardan gitmelerini, böylece düşmanın takibinden kurtulabileceklerini önerdiyse de İmam (a.s): "**Rabbim, benimle düşman arasında gerekli hükmü verecektir, ana yoldan çıkıp sapa yolu tercih edemem!**" diyerek gizli hareket etmeyi reddetti.

İmam'ın (a.s) kervanı Şaban ayınının 3. günü cuma akşamı Mekke'ye vardı; dört bir yandan hacca gelen Müslümanlarla birlikte, Mekke ahalisi de akın akın İmam'ı (a.s) ziyarete geliyor, onunla görüşmek için bütün Müslümanlar şevkle bekliyordu; ziyarete gelenler arasında İbn Zübeyr de vardı.

Kûfe Halkı İmam'ı (a.s) Davet Ediyor

Muaviye'nin öldüğünü ve İmam Hüseyin'in de (a.s) Yezid'e biat etmeyerek Mekke'ye hareket ettiğini öğrenen Kûfe halkı, şehrin ileri gelen şialarından Süleyman b. Sured el-Huzai'nin evinde toplanıp meşverette bulundu; bu müşavere sonrası İmam Hüseyin'e (a.s) bir mektup yazarak onu Kûfe'ye davet ettiler. Kûfe'ye gelmesi halinde Emevi hanedanının zalim iktidarına son verilmesi için İmam'ın yanında olacaklarını, Kur'an hükümlerine ve asil sünnete dayalı gerçek bir İslâm iktidarının kurulması yolunda İmam'ın yardım ve liderliğine ihtiyaçları olduğunu bildirdiler.

Bu mektup h. 60. yılı Ramazan'ınının 10. günü Mekke'de İmam'ın (a.s) eline ulaştı, bunu yığınlarca mektup izledi, Kûfe halkının ileri gelen büyükleri ve kabile reisleri ardı ardına İmam'a (a.s) mektup yazıp onu ısrarla Kûfe'ye davet ediyorlardı. Kimi zaman bir günde İmam'ın (a.s) eline ulaşan mektupların sayısı 600'ü buluyordu; mektuplarda İmam'ın (a.s) gerçek bir İslâm devleti kurmak için Kûfe'ye gelmesi rica ediliyor, emrine amade olduklarını ve ona biatlerini bildiriyorlardı.

Derken, Kûfe'den ulaşan mektupların sayısı 12 bini buldu...

Bunun üzerine İmam, Haşimoğullarının önde gelenlerinden olan amcaoğlu Müslim b. Akil'i bir mektupla birlikte Kûfe'ye yolladı, mektupta şöyle deniliyordu:

Bismillahirrahmanirrahim

Bu mektup, Ali oğlu Hüseyin'den Kûfe'nin Müslüman ve müminlerinedir. Sizden sayısız mektuplar aldım; akın akın gelen elçiler ve adamlarınızla görüştüm. En son mektuplarınızı Hâni'yle Said'den aldım. Bu mektuplarda özetle diyorsunuz ki 'Bizim emrine girebileceğimiz bir imam ve liderimiz yok; bir an önce bize gel, böylece senin bereketin sayesinde Rabbimiz bizi hak ve hidayet üzerinde bir araya toplar inşaallah...' Şimdi ben, iman kardeşim, amcaoğlum ve ailemin güvenilirlerinden olan Müslim b. Akil'i size gönderiyorum. Müslim, kavminizin ileri gelenleriyle bilge ve akıl sahiplerinin, yazdığımız mektuplardaki ifadeleri onayladıklarını ve onların da bu hususta hemfikir olduğunu bana yazacak olursa en kısa zamanda size geleceğim inşaallah. Canım üzere yemin ederim ki, insanlar arasında Allah'ın kitabıyla hükmetmeyen, ümmet arasında adaletle kıyam etmeyen, şeriat yolundan gayrı yollara giren ve insanları hak din üzere yönetmeyen kimse imam değildir. Vesselam.

İmam mektubu yazdıktan sonra zeka, ilim, tedbir, dürüstlük ve cesaretiyle tanınan amcaoğlu Müslim b. Akil'i çağırarak ona verdi ve Kays b. Musahhar Seydâvî, Ammare b. Abdullah Selulî ve Abdurrahman b. Abdullah Erhebî'yle birlikte Kûfe'ye gitmesini ve Kûfelilerden kendisi adına biat almasını istedi; bu arada Müslim'e takvalı olmasını, Allah'tan korkmasını, sırları gizli tutmayı bilmesini ve insanlara karşı her zaman sevgi ve şefkatle davranmasını

öğütleyerek, Kûfe halkının İmam'a (a.s) biat konusunda samimi olduklarını ve bu konuda birlikte hareket ettiklerini müşahede etmesi halinde bunu kendisine mektupla bildirmesini söyledi.

Bu arada İmam (a.s) Ahnef b. Kays, Münzer b. Cârud, Yezid b. Mesud Nuşeli ve Kays b. Heysem gibi Basra şehrinin de önde gelenlerine mektup yazarak onları hakka davet edip Allah'a hükümlerinin icrası ve Resulullah'ın (s.a.a) sünnetinin ihyası yolunda kendisine yardımcı olmaya çağırıldı. Bu şahısların birçoğu İmam'ın (a.s) çağırısına olumlu cevap vermiş, hatta bir kısmı hemen hareket ederek o hazrete doğru yola çıkmış ancak, daha menzile varmadan, İmam'ın (a.s) şahadet haberini aldıklarından geriye dönmüşlerdir.

-*-

Müslim b. Akil çok zor ve tehlikeli bir yolculuktan sonra Kûfe'ye vardı ve Muhtar b. Ebi Ubeyde Sakafî veya Müslim b. Avsece'nin evine konuk oldu. Onun gelmesi Kûfe halkını pek sevindirmişti. Bu yüzden şenlikler tertipleyen şehrin ahalisi akın akın Müslim'i görmeye geliyor, İmam Hüseyin'in (a.s) mektubunu öğrenen herkes sevinç gözyaşları dökerek onun adına Müslim'e biat ediyordu. Kısa zamanda, biat edenlerin sayısı 18 bine ulaşmıştı. Müslim, biat edenlerin sayısı ve şehrin bu durumunu İmam Hüseyin'e (a.s) yazarak Kûfe'ye gelmesinin uygun olacağını bildirdi.

Diğer taraftan Emevî iktidarının şehirdeki taraftarları Kûfe'nin son durumunu ve Müslim'e yapılan biatin tehlikeli boyutlara vardığını Şam'da bulunan Yezid'e bildirerek, Kûfe valisi Numan b. Beşir'in bu olayların üstesinden gelmede

yetersiz kaldığını, bu Şia kıyamını durdurabilecek birini Kûfe'ye göndermesinin zaruri olduğunu haber verdiler.

Yezid, Hıristiyan danışmanı Sercun'la meseleyi konuştuğundan sonra Basra valisi Ubeydullah b. Ziyad'ı Kûfe valiliğine atadı ve ona gönderdiği fermanında, derhal Kûfe'ye hareket etmesini, Müslim'i tutuklamasını veya öldürmesini, bunlar da olmazsa onun şehirden uzaklaşmasını sağlamasını istedi. Babası gibi kendisi de son derece aşağılık bir karaktere sahip olan ve Emevî iktidarının en acımasız ve hilekâr piyonlarından biri olarak ün salan İbn Ziyad derhal yola çıktı ve gece karanlığında Kûfe'ye vardı.

Şehre girdiğinde tanınmamak için yüzünü örten İbn Ziyad'ı bazı saf insanlar İmam Hüseyin (a.s) zannederek selamlamış, etrafına toplanarak sevgi gösterisinde bulunmaya başlamış, ancak, onun kim olduğunu öğrenince hemen etrafını boşaltmışlardı.

Ertesi gün İbn Ziyad bütün ahalinin şehrin büyük camiinde toplanmasını sağladı, bizzat minbere çıkıp cemaati etkilemeye ve akla gelebilecek türlü tehdit ve vaatlerle bulunarak onları Müslim'e destek vermekten vazgeçirmeye çalıştı ve Yezid'e karşı çıkanların sonunun çok kötü olacağı telkininde bulundu. Bu arada kabile reisleriyle şehrin ileri gelenlerine Yezid'e muhalif olanları kendisine bildirmemeleri halinde mallarının ve canlarının mubah sayılacağını duyurdu.

Şehirdeki bu gelişmeleri öğrenen Müslim, kıyamla ilgili gizliliğin bozulmaması için Muhtar'ın evinden ayrılarak Hâni b. Urve'nin evine gizlendi; İmam'ın (a.s) Şiaları burada gizlice Müslim'le görüşüp biat ediyor, Müslim de biatlerine sadık kalacakları ve bunun gizliliğini koruyacakları konusunda onlara yemin ettiriyordu. Böylece Müslim'e biat

edenlerin sayısı 25 bine ulaşırken İbn Ziyad onun nerede saklandığını hâlâ öğrenememişti.

Ancak, İbn Ziyad'ın etrafa yerleştirdiği casuslar, Müslim'in Hâni'nin evinde saklandığını öğrenmekte gecikmediler. İbn Ziyad bir komployla Hâni'yi hükümet konağına getirtip tutukladı, ancak yapılan bütün baskı ve işkencelere rağmen Hâni, Müslim'i teslim etmemekte direndi.

Bu arada Hani'nin işkence altında yaralanıp hapse atıldığını öğrenen Müslim, Kûfe halkını kıyama davet etti. Kısa zamanda cami ve pazaryeri Müslim'in çağrısına koşanlarla dolmuş, İbn Ziyad iyice sıkışmıştı.

İbn Ziyad, Kûfe'nin ileri gelenleri ve kabile reisleri arasında kendisine uşaklık eden bazıları, öfkeli kalabalığın arasına yayarak tehdit ve vaatlerle halkın Müslim'i yalnız bırakmasını sağlamaya çalıştı.

Diğer yandan tellalları hükümet konağının damına çıkararak blöf yöntemine başvurdu. Tellallar şöyle bağırıyordu: "Ey ahali! Kendinize acıyorsanız hemen dağılın, Şam'dan gönderilen büyük bir ordu birazdan burada olacak, böyle bir orduyla baş edemezsiniz! Eğer emirlere karşı gelmez ve isyanı bırakıp evlerinize dönerseniz İbn Ziyad Yezid'in sizi affetmesini sağlayacak ve alacağınız ödülü iki katına çıkaracaktır!"

Bu tehdit, şantaj ve blöfler giderek etkili olmaya, korkak ve döneK Kûfelileri ürkütmeye yetmişti. Göz açıp kapayınca kadar şehrin yönetimini ele geçirebilecekken, yayılan söylentilere kanıp Müslim'den uzaklaşmaya, evlerine dönmeye başladılar, derken, akşam namazı sırasında onca kalabalıktan sadece otuz kişi Müslim'in arkasında namaza durdu!

Müslim camiden çıktığında yanında sadece 10 kişi kalmış, birkaç adım sonra onlar da kaçarak Müslim'i yalnız bırakmıştı! Korkaklar şehrinde Müslim yapayalmızdı şimdi, tek başına sokaklarda dolaşiyor, kimse ona kapısını açmıyordu!

Müslim'in Şahadeti

Gece yaralarına doğru Tev'a adlı yaşlı bir mümine nine, Müslim'i evine aldı, Müslim bütün geceyi dua ve ibadetle geçirdi. Sabaha doğru Tev'a'nın toy oğlu vaat edilen yüklüce ödülü alabilmek için Müslim'i ihbar etti. İbn Ziyad vakit kaybetmeden Muhammed b. Eş'er komutasında kalabalık bir silahlı grubu oraya gönderdi. Evin avlusundan gelen nal sesleriyle kılıcına sarılan Müslim yiğitçe bir çarpışmayla, içeriye giren birkaç kişiyi saf dışı bırakarak sokağa çıkmayı başardı.

Kûfe sokakları tarih boyunca ilk ve belki de son kez böylesine inanılmaz bir çarpışma sahnesine tanıklık ediyordu. Bir tarafta kimi kimsesi olmayan, o şehirde tamamen garip olup bir tek yardımcısı dahi bulunmayan mert ve tek başına bir yiğit vardı. Diğer tarafta ise tarihî kaynaklarda da belirtildiği üzere bir gündür aç ve susuz kalan, bütün bir geceyi dua ve ibadetle geçiren, inanılmaz bir ihanete uğrayıp yapayalmız bırakılan ve sadakatsiz, korkak ve hain bir halka yardıma koşmakta olan İmam Hüseyin'in (a.s) başına gelecekleri tahmin ederek gam ve kedere boğulan bu cesaret ve vefa timsalinin karşısındaki tepeden tırnağa silahlı gözünü kan bürümüş haramiler güruhu bulunmaktaydı. Bu da yetmezmiş gibi bu haramiler güruhuna eşlik edip destek veren dönek bir ahali!

Evet, bir gün öncesine kadar vefa ve sadakat yeminleri edip biatte buldukları yiğit Müslim'e, evlerinin damından, penceresinden taş ve ateş yağdıran Kûfe halkının bu inanılmaz ihanet ve dönekliği de tarih kaynaklarının en ibret verici sayfalarını teşkil eder bugün.

Ama Müslim, Resulullah'ın (s.a.a) Ehlibley'tinin (a.s) ellerinde yetişip terbiye görmüş bir inanç timsalidir. Müminlerin Emiri Haydar'ın kardeşinin oğludur o; Ali (a.s) Hazma (a.s) ve Hüseyin'in (a.s) kanı dolaşmaktadır Müslim'in damarlarında. Nitekim bütün bir şehre karşı tek başına durmaktan korkmadı; amansız bir çarpışma başlamıştı şimdi. Müslim yiğitçe vuruşurken şu şiiri haykırıyordu şehvetlerinin esiri olan zavallılar güruhuna:

Batıla teslim olmayacağıma yeminliyim ben!

Ölümüm ancak hürce olur; batıla eğilmeden!

Müslim ettiği yemine canı pahasına sadık kaldı ve görülmemiş bir kahramanlık sergileyerek bu çarpışmada tek başına kırk beş saldırganı öldürdü, tarihi kayıtlarda onun bu amansız dövüş sırasında inanılmaz bir güç ve cesaret örneği sergiledi. Hatta tek eliyle kavradığı bir saldırganı yerden sökercesine kaldırıp dama fırlattığı yazılıdır. Müslim çok sayıda düşmanını alt edip sayısız yaralar aldıktan sonra göğüs göğse çarpışmada onunla baş edemeyeceğini anlayan düşman, arkadan saldırıp onu sırtından mızrakla vurdular.

Yere kapanan Müslim'in üzerine çullanan çakallar sürüsü onu kısıkrak bağlayıp İbn Ziyad'a götürdüler. Müslim'le İbn Ziyad arasında onun iman, direnç ve mertliğin, İbn Ziyad'ınsa küfür, alçaklık ve rezaletin timsali olduğunu belgeleyen ilginç bir diyalog geçti. Aldığı derin mızrak yarasına rağmen ona boyun eğdiremeyeceğini anlayan İbn Ziyad (l.a.), Müslim'in öldürülmesini emretti.

Sarayın damına çıkarılan Müslim'in mübarek başını burada kesip pak bedenini damdan aşağı attılar. Müslim'in (a.s) şahadeti hicretin 60. yılı zilhiccesinin 9. günü olan Arefe günü vuku bulmuştur. Bu cinayetin ardından İbn Ziyad bir başka caniliğe daha imza atarak 89 yaşındaki ihtiyar Hânî b. Urve'nin de Kûfe çarşısında boynunu vurdurdu.

Böylece Küfelilerin korkak, gevşek ve döneke davranışları sonucu bu şehirde kıvılcımlanan kıyam hareketi noktalandı ve İbn Ziyad gibi bir cani, bütün Irak'ta egemenlik kurarak inisiyatifi ele geçirdi.

İmam Hüseyin Irak'a Hareket Ediyor

İmam Hüseyin (a.s) hac merasiminin başladığı Zilhicce ayına kadar Mekke'de kalmış, hatta haccını yerine getirmek için ihrama girmişti. Ancak, Yezid'in kiralık katillerinin de ihrama bürünerek hacı kılığında Mekke'ye girdiklerini ve ihramda bulunduğu sırada İmam'ı (a.s) yakalamak veya öldürmekle görevlendirildiklerini öğrenince hac ihramını umreye dönüştürüp tavaf ve sa'ydan sonra Irak'a doğru yola çıktı. Bu sırada şu ünlü konuşmasını yaptı:

Gerçekten ölüm, genç kızların boğazındaki gerdanlık gibi çepeçevre sarıp kucaklamıştır insanoğlunu. Ben atalarım (Hz. Resulullah (s.a.a) ve pak Ehlîbeyti a.s) kavuşma şevkiyle tutuşmuş durumdayım; tıpkı Yakub'un Yusuf'u özlediği gibi özlemedeyim onları! Benim için seçilmiş bir ölüm yeri vardır ve orayı mekân edinmem kaçınılmazdır. Nevavis'le Kerbelâ arasında bir yerde çöl kurtlarının naşımı nasıl parçaladıklarını ve beni öldürmek suretiyle hırs ve tamah keselerini nasıl doldurduklarını şimdiden görür gibiyim. Evet, ilahî kaderden kaçış mümkün değildir. Allah Resulü'nün

(s.a.a) Ehlîbeyti olan biz, Rabbimizin hükmüne daima memnuniyet ve tam bir gönül rızasıyla teslim olmuş, O'nun kaderine boyun eğmişizdir. O'nun göndereceği belâlar karşısında daima sabretmişizdir biz. Yüce Rabbimiz bize "sabredenler" in mükâfatını verecektir. Allah Resulü'nün (s.a.a) ciğerparesi elbette ondan uzak kalacak değildir ve Berrin cennetinde Peygamber'in gözü onunla aydınlanacaktır, onun vaat ettiği şey gerçekleşecektir mutlaka. Bizim yolumuzda canını feda etmekten çekinmeyen ve Rabbinin huzuruna alını açık varabilmek için kanını akıtmaktan sakınmayanlar bizimle gelsin, ben yarın şafak sökerken yola çıkıyorum inşallah.

Böylece İmam Hüseyin (a.s), ailesi, yarenleri ve Şiasından oluşan bir grupla birlikte 8 Zilhicce salı günü Mekke'den ayrılıp hızla Irak'a doğru yola koyuldu.

İmam'ın (a.s) Irak'a doğru yola çıktığını öğrenen İbn Ziyad, Hasin b. Numeyr'i kalabalık bir orduyla Kûfe dışına göndererek şehre ulaşan bütün yolları kontrol etmesini istedi.

Bu arada İmam da (a.s) Müslim'in (a.s) şahadet haberi henüz kendisine ulaşmadan önce Batnu'r-Ramme bölgesindeki 'Hacer' denilen yerden geçerken Kays b. Meshar Seydârî'yle Kûfe halkına bir mektup daha gönderdi. Bu mektupta şöyle buyurmaktaydı:

Bismillahirrahmanirrahim,

Bu mektup Ali oğlu Hüseyin'den mümin ve Müslüman kardeşleredir. Bize yardımcı olmak ve hakkımızı düşmandan almak için bizimle dayanışma hususunda fikir ve görüş birliğine vardığınıza dair Müslim'in gönderdiği mektup elime geçti. Rabbimden bizlere hayır ve ihsanını tamamlamasını

ve gösterdiğiniz iyi niyet ve güzel davranışınıza karşılık sizlere de, iyilere layık görülen en güzel mükâfatı vermesini temenni ederim. Sekiz Zilhicce Salı günü Mekke'den size doğru hareket etmiş bulunuyorum. Bu mektup elinize geçtiğinde bana yardıma hazır olun, birkaç gün içinde sizlere katılmış olacağım inşallah. Allah'ın selam, rahmet ve bereketi üzerinize olsun!

Kays b. Meshar bu mektubu götürürken Kadisiye denilen yerde Hasin b. Numeyr tarafından yakalandı ve onu aramak istediklerinde mektubu parçalayıp yok etti. Kays'ı alıp İbn Ziyad'a götürdüler. Aralarında şu konuşma geçti.

- Kimsin?
- Ali ve oğullarının Şiilerinden biriyim!
- Mektubu neden yırttın?
- Senin okumamam için.
- Mektup kimden kimeydi?
- Efendim Hüseyin'den, adımı bilmediğim bazı

Küfelilere.

— Bana ya o mektuptakilerin adını vereceksin, ya da ahaliye bir konuşma yapıp Hüseyin'e, babasına ve kardeşine söveceksin. Yoksa seni paramparça ederim!

— Mektuptaki isimleri sana söylemeyeceğim. Ama ikinci şartı yerine getirerek ahaliye bir konuşma yaparım.

Kays, sözlerinin ardından minbere çıktı ve halka yaptığı konuşmaya besmeleyle başladı. Allah'a hamd-u senada bulunduktan sonra Hz. Resul-ü Ekrem'le (s.a.a) onun pak Ehlibeyti'nin imamları olan Hz. Ali (a.s) Hz. Hasan (a.s) ve Hz. Hüseyin'e (a.s) çokça salât ve selam gönderip İbn Ziyad'la babasına ve zalim Emevî sultanlarına lanet okudu. Ardından ahaliye şöyle seslendi:

Ey ahali! Ben İmam Hüseyin'in (a.s) size gönderdiği haberciyim! Falanca mekânda ondan ayrılp size geldim. Ona yardım etmek isteyenler hemen ona gitsinler!

Kays'ın konuşmasını duyan İbn Ziyad öfkeden deliye dönmüştü. Adamlarına Kays'ı sarayın damına çıkarmalarını söyleyip bu cesaret ve sadakat timsali mümini oradan aşağı yuvarladı. Böylece Kays da şahadet şerbetini içmiş, tertemiz bir yürek ve parlak bir alınla Rabbine ulaşmıştı.

Hürr b. Yezid er-Riyahî'nin Ordusuyla Karşılaşma

İmam Hüseyin (a.s) Küfelilere verdiği sözü tutarak yoluna devam ediyordu. Çok geçmeden Müslim'le Hâni'nin acı şahadet haberi ulaştı. Bu haber İmam'ı pek üzmüş, pek sarsmıştı; her ikisini de rahmetle anıp övdü. Müslim'in şahadet haberini getirenler, İmam'ın Küfe'ye gitmemesi ve geri dönmesi için ısrar ettiler. İmam, Akil'in oğulları ve akrabalarına dönüp "**Bu konuda sizin fikriniz nedir?**" diye sordu.

Onlar "Vallahi! Müslim'in katillerinden intikam almadıkça veya bu yolda onun gibi şehit düşmedikçe dönmek istemeyiz!" dediler.

İmam da (a.s) onları tasdik ederek: "**Vallahi! O iki yiğit insandan sonra bu dünya hayatının hayrı kalmadı artık!**" buyurdu ve Küfe'ye doğru harekete devam edilmesini emretti.

Yolculuk sırasında konakladıkları bir başka menzilde, İmam'ın (a.s) etrafa gönderdiği elçi ve habercilerden birinin daha şehit edildiği haberi ulaşınca İmam (a.s) kervandakileri toplayıp: "**Bizi desteklediğini söyleyenler, bundan vazgeçmiş**

görünüyor, bu durumda aranızda gitmek isteyenler varsa, dönüp gidebilir." dedi.

Dünya malı ve makamı için o hazretin etrafına toplanan çıkarıcılar İmam'dan (a.s) bunu duyunca hemen dağılıp gittiler. Sadece kendi ailesiyle yakınları ve İmam'a (a.s) inanç ve yakine iman etmiş olan bir avuç sadık yâreni kaldı onunla.

"Şeraf" denilen menzilden sabahın erken saatlerinde ayrılmadan önce İmam (a.s) kervandaki gençlere yanlarına mümkün mertebe fazla su almalarını emretti. Oradan ayrılan kervan öğleye kadar durmadan Kûfe'ye doğru ilerledi.

Öğleye doğru gençlerden biri yüksek sesle tekbir getirince İmam da tekbir getirip: "**Ne var? Bir şey mi gördün?**" diye sordu. Delikanlı: "Hurmalklar gördüm." deyince kervandaki tecrübeli yarenler "Buralarda hurmalık bir alan yoktur ki! Sen nerede gördün bunu?!" dediler. Onun gösterdiği tarafa dikkatlice bakınca kalabalık bir ordunun kendilerine doğru yaklaştığını gördüler, genç sancaklarla mızrakları uzaktan ağaçlığa benzetmişti!

İmam (a.s) hemen kervanı toparlayıp çok yakınlarında bulunan "Zu-husem" dağının eteklerine karargâh kurdu. Çok geçmeden "Hürr b. Yezid er-Riyahî" komutasındaki 1000 kişilik bir ordu, öğlenin kavurucu sıcağında gelip bu küçük kervanın karşısına dikildi. İmam da (a.s) yarenleriyle birlikte kılıç kuşanıp bu ordunun karşısında durdu.

Hürr'le adamlarının susuzluktan helak olacak raddeye geldiğini gören İmam (a.s) onunla ordusuna, hatta onların hayvanlarına bile su verilmesini emretti. İmam'ın (a.s) bu yiğit ve cömert kişiliği Hürr'le ordusunu pek mahcup

etmişti. İmam'ın (a.s) adamları leğenlerle kovalara su doldurup onların hayvanlarına bile su vermişlerdi!

Öğle vakti girdiğinde, ezandan sonra İmam (a.s) iki ordunun arasında durarak Allah'a hamd-u senada bulunup şöyle dedi:

Ey insanlar! Ben kendi başıma size gelmiş değilim. Kendiniz mektuplar yazıp ardı ardına haberciler salarak 'ne olur gel, imamımız ol, liderimiz ol' dediniz; 'umarız Rabbimiz senin sayende bizi hak ve hidayet etrafında toplar!' diye ısrar ettiniz. Ben de, yerimden yurdumdan göçtüm kalkıp size geldim işte! Şimdi eğer sözünüzü tutuyor ve ahdinize sadık olduğunuzu söylüyorsanız gelin benimle ahdinizi ve biatinizi yenileyin. Yok, eğer sözünüzden caydıysanız, ahdinizi bozuyorsanız ve benim gelmemden memnun değilseniz o zaman ben geldiğim yere, kendi yurduma döneyim!

Hürr'ün ordusundan çıt çıkmıyor, kimse söyleyecek söz bulamıyordu. İmam (a.s) namaza durmadan önce Hürr'e: "**Biz cemaatle kılacağız, sen de kendi ordunla kıl istersen.**" dedi. Hürr: "Ben de sizin arkanızda namaz kılacağım." diyerek saf bağladı. Her iki ordu, İmam'ın (a.s) arkasında cemaatle namazı kıldıktan sonra İmam (a.s) kısa bir hutbe vererek şöyle buyurdu:

"Ey insanlar! Takvalı olur ve hak ehlini bilip tanırsanız Yüce Rabbim sizden daha fazla hoşnut olur. Biz Hz. Peygamber-i Ekrem'in (s.a.a) Ehlibeyti'yiz ve hilafet ve iktidar iddiasına girişip sizlere zulüm ve zorbalıkla tasallut eden şu Emevîlerden elbette ki daha liyakatliyiz! Eğer cehalet ve sapkınlık üzere kalmakta kararlıysanız ve bana

mektuplarda yazdığımız sözlerden caymışsanız, söyleyin, ben geri dönüp gideyim!

Hürr şaşkınlıkla "Vallahi! Sözünü ettiğiniz o mektuplarla habercilerden benim haberim yoktur!" dedi.

İmam (a.s) yanındaki yarenlerinden Ukbe b. Sem'an'a dönüp: "**Şu mektupları getir!**" dedi. Ukbe, birkaç heybeyle gelip heybelerdeki mektupları yere boşalttı. Hürr ne diyeceğini bilemiyordu, "Ben size bu mektupları yazanlardan biri değilim." dedi. "Sizi gördüğüm yerde muhasara edip Kûfe'deki İbn Ziyad'a götürmekle görevliyim ben!" diye de ekledi. İmam öfkeyle: "**Neler söylüyorsun sen?! Ölüm bundan daha yakındır sana!**" diye çıkışarak adamlarına dönüp toparlanmalarını ve Medine'ye geri döneceklerini söyledi.

Kervan, Medine'ye dönmek için hareket edeceği sırada Hürr, ordusuyla önlerini kesip engelledi İmam (a.s): "**Annen yasında ağlasın! Ne istiyorsun sen bizden!**" diye haykırdı. Hürr "Sizden başkası bunu söylemiş olsaydı, ben de onun annesinin adını söyler, aynı şeyi tekrarlardım, ama sizin anneniz için saygı ve hürmetten başka söze dilim varmaz benim!" diye acizlikle boyun bükünce İmam: "**Sen ne yapmak istiyorsun yani?**" diye çıkıştı. Hürr: "Sizi İbn Ziyad'a götüreceğim." diye cevap verdi. İmam (a.s): "**Gelmiyorum, bunu kabul edemem!**" deyince, Hürr: "O zaman ben de sizi bırakmam!" dedi.

Söz uzuyor, Hürr ne yapacağına karar veremiyor, İmam (a.s) da esareti kabullenmiyordu. Sonunda Hürr "Ben sizinle savaşmakla görevli değilim, görevim sizi bırakmamak ve Kûfe'ye götürmektir. Madem bunu kabul etmiyorsun, o zaman ne Medine'ye, ne de Kûfe'ye gitmeyen bir güzergâh seç. Ben de bu arada İbn Ziyad'a mektup yazıp durumu

sorayım; senin gibi bir büyüğümle savaşmaktan beni kurtaracak bir yol bulunur belki!" dedi.

Bunu üzerine İmam Hüseyin (a.s) Kadisiye ve Uzeyb yolundan sola dönen güzergâhta hareket etti, Hürr de ordusuyla birlikte uzaktan onları izliyordu.

Uzeyb Hecanat bölgesine vardıklarında, Kûfe'den gelen ve aralarında Nâfi b. Hilal, Mecme b. Abdullah Turemmah b. Udey'in de olduğu dört atlı İmam Hüseyin'in (a.s) kervanına katıldı.

Hürr, onların Kûfeli olduğunu ve hepsini tutuklayıp Kûfe'ye göndermesi gerektiğini söylediye de İmam (a.s) onları koruyarak şöyle dedi:

Bunlara dokunamazsın, bunlar da tıpkı benimle birlikte buraya gelen ashabım gibidirler, onları canım gibi korur, himaye ederim ve eğer bana verdiğin sözü tutmayacak olursan seninle savaşırım!

Hürr onları tutuklamaktan vazgeçmişti. İmam (a.s) onlardan Kûfe'nin son durumunu sordu, Mecme b. Abdullah: "Kûfe'nin ileri gelenleri ve kabile reisleri çok büyük rüşvetlerle sattılar kendilerini, size karşı her zulmü yapmaya hazır durumdalar, aleyhinize elbirliği ettiler, halkın geriye kalanının kalbi sizinle ama kılıçları size karşı!" dedi. İmam: "**Size gönderdiğim Kays b. Musahhar'dan ne haber?**" diye sorunca: "İbn Ziyad'ın adamları onu yakaladı." dediler. "İbn Ziyad ondan size ve babanız Ali'ye küfür etmesini istedi, ama o tam tersini yapıp onları rahmetle andı ve İbn Ziyad'la babasını herkesin önünde lanetle andı ve halkı size yardıma davet ederek Kûfe'ye doğru gelmekte olduğunuzu bildirdi, bunun üzerine İbn Ziyad onu sarayın damından aşağı yuvarlayarak öldürttü!"

Bu haber İmam'ı (a.s) ağlatmıştı, mübarek gözyaşları süzülürken şöyle diyordu:

Bazı müminler bu hayatı noktlayıp şahadete erdiler, bazıları da Rablerine kavuşmanın şevkiyle beklemedeler, Rableriyle yettikleri ahdi zerrece değiştirmeden hem de! Ya Rabbim! Cenneti onlara ve bize ebedi mekân kıl!

Kerbela'ya Varış

İmam'ın (a.s) kervanı bu konaklama yerini de geride bırakarak yoluna devam etti ve nihayet hicri 61. yılı muharrem ayınının 2. günü Neyneva mıntıkasında bulunan Kerbela'ya vardı. Burada İbn Ziyad'ın habercisi Hürr'e bir ferman getirdi, fermanında şöyle yazılıydı:

Bu ferman eline geçtiğinde dünyayı Hüseyin'e dar et. Onu mamur olmayan ve su bulunmayan bir yerde tut! Bu emri yerine getirdiğini bana bildirinceye kadar habercim senin yanından ayrılmayacak!

Hürr bu mektubu İmam'la (a.s) yarenlerine okudu ve mamur yerlerden uzak ve suyu da bulunmayan o beldede İmam'ın kervanının önünü keserek hemen orada durmalarını istedi.

İmam (a.s): **"Hiç olmazsa şu yakınlardaki bir köy veya su bulunan mamur bir yerde konaklamamıza izin ver."** dediye de, Hürr bunu reddederek: "Vallahi İbn Ziyad'ın emrine karşı gelemem. Şu gönderdiği habercisi benim ne yaptığını rapor ediyor ona!" dedi.

İmam'ın (a.s) ashabından Züheyr b. el-Kayn: "Ey Resulullah'ın (s.a.a) evladı, izin ver bu güruhla savaşalım!" dedi, "Zira bunlarla savaşmak, geriden gelmekte olan daha büyük bir orduyla savaşa girmekten doya kolaydır!"

İmam (a.s): **"Hayır."** dedi, **"Savaşı başlatan taraf olmak istemem!"**

Hemen orada konaklanması, çadırların oraya kurulması emrini verdi

Günlerden Perşembe; hicretin 61. yılı muharreminin 2. günüydü.

Ertesi gün Ömer b. Sa'd komutasında 4 bin kişilik bir ordu daha gelip Hürr'ün ordusuna katılarak İmam'ın (a.s) kervanının karşısında karargâh kurdu!

Ömer, İmam'a (a.s) bir haberci göndererek amacının ne olduğunu ve buraya neden geldiğini sordu, İmam (a.s) ona **"Sizin şehrinizin insanları yığımlarca mektup yazıp beni davet ettiler. Şimdi eğer gelişimden memnun değilseniz, kendi yurduma geri dönerim."** cevabını yolladı.

Sa'd oğlu, İmam'ın (a.s) bu cevabını İbn Ziyad'a yazarak durumu rapor etti ve İbn Ziyad'ın bu durumda İmam'ın (a.s) Medine'ye dönmesine izin vereceği ve böylece İmam'la (a.s) savaşma gibi bir kara lekenin kendi alınına sürülmeyeceği ümidiyle beklemeye başladı. Ama çok geçmeden İbn Ziyad'dan olumsuz cevap gelmiş, mektuba da şu mazmundaki şiiri eklemişti:

"Pençemize düşen av, kurtulmaya çalışıyor şimdi; ama ona kurtuluş yok!"

İbn Ziyad mektupta "Hüseyin'le yanındakilerden, Yezid'e biat etmelerini iste!" diyordu.

Sa'd oğlu Ömer, İmam'ın (a.s) Yezid'e kesinlikle biat etmeyeceğini çok iyi bildiğinden, İbn Ziyad'ın bu teklifini ona iletmedi.

Çok geçmeden İbn Ziyad'dan gelen bir başka haberci, İmam'la Fırat suyu arasına asker yerleştirilmesi ve İmam'ın (a.s) kervanına bir damla bile su ulaşmasına izin

verilmemesi fermanını getirdi. Bu emir üzerine Sa'd oğlu Ömer Fırat sahili önüne 500 asker yerleştirerek İmam'ın (a.s) kervanına suyu kesmiş oldu!

Bu emir, İmam'ın (a.s) şahadetinden üç gün önce yürürlüğe konulmuştur. Bu nedenledir ki, İmam'ın şehit olduğu Aşura günü İmam'ın (a.s) kervanında bir damla su yoktu ve sadece erkekler değil, kervandaki kadınlarla çocuklar da susuzluğun korkunç pençesinde kıvranıyordu.

İbn Ziyad sürekli yeni birlikler yollayarak Sa'd oğlu Ömer'in ordusunu takviye ediyordu. Çok geçmeden İmam'ın (a.s) bir avuç kervanının karşısına dikilen ordudaki atlı asker sayısı otuz bini bulmuştu. İbn Ziyad "Şimr b. Zilcevşen" adlı adamıyla Sa'd oğlu Ömer'e gönderdiği fermanında "Ya Hüseyin'i Yezid'e biat ettir, ya da onu öldür. Bunu yapamayacaksan ordunun komutasını Şimr'e devret!" diyordu.

Şimr, tarihe "Tâsua" günü olarak geçen muharrem ayının 9'u Perşembe günü Ömer'i, İmam Hüseyin'e (a.s) saldırarak herkesin işini bitirmesi için kışkırtmaya başladı. Ömer, İmam'ın kervanının çadırlarına saldırılmasını emredince, ordu harekete geçti. İmam Hüseyin (a.s) aralarında Züheyr b. el-Kayn'la Habib b. Mezahir'in de bulunduğu 20 süvariye yiğit kardeşi Ebu'l-Fazl el-Abbas (a.s) komutasında ileri göndererek onların amaçlarını sormasını istedi. Ömer'in ordusundakiler, İbn Ziyad'ın "Hüseyin teslim olmazsa onunla savaşın." emri verdiğini söylediler.

Bunu İmam'a (a.s) ilettilerinde İmam (a.s) kardeşi Abbas'a şöyle dedi:

Onlara söyle, bu gece bize müsaade etsinler. Son gecemi namaz ve duayla geçirmek istiyorum. Zira Rabbim de bilir ki ben, geceleri O'na ibadet etmeyi,

Kur'an okumayı, namaz kılıp dua ederek istiğfarda bulunmayı pek severim!

Sa'd oğlu Ömer önce İmam'ın (a.s) bu isteğini reddettiyse de, yanındaki bazı komutanların ısrarı üzerine İmam'a (a.s) bir gece mühlet vermeyi kabullendi.

Evet, Aşura akşamı gelip çatmıştı; İmam Hüseyin (a.s) pek sevdiği ashâbıyla yârenlerinin toplanmalarını istedi. Bu sırada orada bulunan Ehlîbeyt'in 4. nuru İmam Zeynelabidin hazretleri (a.s) şöyle anlatır:

Ben o sırada pek hastaydım, yine de, babamın konuşmasını duymak için ben de onlara katıldım, İmam (a.s) etrafımı saran aile fertleriyle yârenlerine şöyle diyordu:

"Hamd ve senâların en güzeli Rabbimedir; hem sıkıntılı hem ümitli anlarda O'na hamd-u senâda bulunurum! Ya Rabbi! Bizi nübüvvetle aziz kıldığın, bize Kur'an'ı öğrettiğin, dininle ilgili her şeyi bize öğretip bizi dininin bilgeleri kıldığın; duyan bir kulak, gören bir göz ve bilge bir gönül lütfettiğin için şükrederiz sana! Bizi, sana şükredenlerden kıl Allah'ım!"

"Benim ashâbımdan daha vefak ve daha iyi bir ashap görmedim. Kendi ailemden ve yakınarımdan daha iyi bir aile ve akraba tanımadım! Rabbim sizden razı olsun! Bana ettiğiniz biati kaldırıyor ve sizi dilediğiniz gibi davranmakta serbest bırakıyorum; istediğiniz yere gidebilirsiniz artık! Gecenin karanlığın her tarafı bürümüşken, bu karanlıktan yararlanarak kaçıp kurtulun! Bunların işi benimle! Beni ele geçirdiler mi başkasıyla uğraşmazlar!"

Bunun üzerine İmam'ın (a.s) kardeşleri ve akrabaları şöyle dediler: "Bunu nasıl yaparız biz?! Neden? Senden sonra hayatta kalabilmek için mi?! Allah böyle bir onursuzluğa düşürmesin bizi!"

Bu cevabı veren ilk kişi, İmam'ın çok sevdiği yiğit Abbas'tı, diğerleri de Abbas'inkine benzer şeyler söyleyerek İmam'ı (a.s) asla yalnız bırakmayacaklarını vurguladılar.

İmam (a.s) Akil'in evlatlarına: "**Müslim'in şahadeti size yeter.**" buyurdu, "**Bundan fazla belaya uğramanızı istemem. Sizden biatimi kaldırdım, dilediğiniz yere gidin!**"

Ancak, onlar da İmamlarını yalnız bırakmayacaklarını vurgulayarak şöyle dediler: "Sizi bırakırsak insanlar ne der? Biz insanlara ne deriz hem! Büyüğümüzü, imamımızı ve kendi amcaoğlumuzu düşmanlarının ortasında tek başına bıraktık; onu korumak için bir tek ok, bir tek mızrak atmadan, kılıçlarımızı kullanmadan onu bırakıp döndük mü diyelim?! Hayır, vallahi böylesine yakışsız bir şeyi yapacak değiliz biz. Canımızı malımızı ve ailemizi sana feda eder, senin başına gelen bizim de başımıza gelinceye kadar düşmanlarıyla savaşıyoruz! Senden sonra yaşacak olursak yazıklar olsun bize!"

Bu sırada Müslim b. Avsece ayağa kalkıp şöyle dedi:

"Ey Allah Resülü'nün oğlu! Senden nasıl vazgeçer, seni nasıl bırakırız biz? Bu durumda, Rabbimizin huzuruna çıktığımızda senin üzerimizdeki hakkına dair hangi özü öne sürebiliriz? Hayır, Allah'a yemin ederim ki seni yalnız bırakmam asla; mızrağımı düşmanlarının göğsüne saplamadıkça, kılıcımın

kabzası elimde olduğu sürece düşmanlarına kılıç sallamadıkça nasıl vazgeçerim seninle olmaktan? Savaşacak silahım olmasa, düşmanlarına karşı taşla savaşıyorum vallahi! Allah'a andolsun ki, Resulullah (s.a.a) konusunda sana karşı vazifemizi yerine getirdiğimizi Rabbimize göstermediğimiz sürece sana yardım etmekten vazgeçmeyiz! Sana yardım konusunda öylesine azimliyim ki, vallahi bu yolda öldürüleceğimi ve sonra dirilip tekrar öldürüleceğimi, yakılacağımı, külümün rüzgarlara savrulacağımı ve bunu bana 70 kez tekrarlayacaklarımı bilsem, uğruna vuruşarak ölümü kucaklayıncaya kadar senden vazgeçmem, seni asla bırakmam! Kaldı ki, ölüm ve şahadet sadece bir defadır ve ondan sonra ebedi saadet ve ölümsüz bir onur vardır!"

Müslim'den sonra Züheyr b. Kayn ayağa kalkarak şöyle dedi:

"Rabbimin senden ve ailenin gençlerinden ölümü uzaklaştırması için bir değil, bin kez ölmeye, ölüp dirilip yine ölmeye can atmaktayım ben!"

Ashabının her biri buna benzer şeyler söylediler, İmam (a.s) onlara hayır duasında bulundu. Bu sırada İmam'ın yarenlerinden Muhammed b. Beşir el-Hazremi'ye, oğlunun sınır yollarından birinde esir düştüğü haberi geldi, Muhammed: "Oğlumun esaretinden sonra yaşamak istemem." dedi, İmam Hüseyin onun böyle söylediğini duyuya yanına gidip: "**Allah'ın rahmeti senin üzerine olsun, ben biatimi senden kaldırıyorum, git oğlunu kurtar.**" buyurdu; ama Muhammed: "Seni bırakacak olursam yırtıcı hayvanlar parçasısın beni!" diyerek İmam'ı yalnız bırakmayacağını söyledi.

O gece İmam (a.s) bütün çadırların birbirine açılmasını ve çadırların etrafına hendek kazarak içinin kamış ve çalı-çırpıyla doldurulmasını istedi, böylece düşmanın arkadan çadırlara saldırması engellenmiş oluyordu. Yine o gece, pek sevdiği büyük oğlu Ali Ekber'i (a.s) otuz atlı ve yirmi piyadeyle Fırat'a gönderdi. Çetin bir çarpışmadan sonra çok büyük zorluklarla birkaç kırba su temin edilmişti. İmam (a.s) ailesiyle ashabını toplayarak: **"Bu, sizin içeceğiniz son sudur."** buyurdu, **"Bu sularla abdest alın, gusledin, elbiselerinizi yıkayın, zira yarın elbiseleriniz kefeniniz olacak!"**

Hüseyin kervan, o geceyi sabaha kadar dua, ibadet, tazarru ve Kur'an tilavetiyle geçirdi; Yezidi ordu sabaha kadar bu sesleri dinledi...

Aşura Günü Olanlar ve Savaşın Başlaması

Muharrem ayının onuncu günü olan "Aşura" günü İmam Hüseyin (a.s), sabah namazını kıldırdıktan sonra kervandakilerden küçük bir ordu hazırladı. Bu küçük ordunun sağ cenahının komutasını Züheyr b. Kayn'a, sol cenahın komutasını Habib b. Mezahir'e ve sancağı da pek sevdiği kardeşi Abbas'a (a.s) verdi.

Onları çadırların önünde askerî nizamla koyduktan sonra, düşmanın arkadan çadırlara saldırıp kadınlarla çocuklara zarar vermemesi için, çadırların arkasındaki hendeğe yerleştirilen çalı-çırpıların tutuşturulmasını emretti. Bu sırada Sa'd oğlu Ömer de otuz bin kişiyi aşan dev ordusunu saldırıya hazırlamıştı.

İmam, günün ilk ışıkları Kerbela'ya vurmaya başladığında ellerini semaya açıp şöyle dua etti:

Ey Yüceler Yücesi Rabbim! Sen her sıkıntıda tek güvencemsin benim. Her zorlukta ümidin, vuku bulan her vakada yârim ve yaverimsin. Yüreğimin çaresiz kaldığı, dostların bırakıp gittiği ve düşmanların haydutluğa başladığı nice olaylarda Senden gayrisinden kopup sadece sana bel bağladım. Şikâyetimi sadece sana ilettim ve sen daima sorunları hallettin, düğümleri çözdün ve bana kurtuluşu ve hakkımda hayırlı olanı lütfettin! Şüphesiz bütün nimetleri bağışlayan sen, bütün iyiliklerin sahibi sen ve minnettar olunacak bütün ihsan ve dilekleri yerine getiren yine sensin!

Sonra, kendilerine doğru ilerlemeye başlayan Ömer'in ordusuna iyice yaklaşarak, hemen hepsinin duyacağı gür bir sesle, onlara son bir öğüt ve uyarıda bulunarak şöyle buyurdu:

Ey cemaat! Benim kim olduğumu, soyumun kimlerden geldiğini iyi düşünün. Düşünün ve kendinize gelip nefsinizi kınayın. Beni öldürmek veya hürmetini çiğnemek yakışık ahyor mu gerçekten?!

Ben, sizin -inandığımızı iddia ettiğiniz- peygamberinizin kızının evladı değil miyim?! Peygamberinizin çağrısına ilk koşan, onun davet ettiği İslâm'ı ilk kabul eden vasisi ve amcasının oğlunun evladı değil miyim ben?! Şehitler efendisi Hamza, benim amcam değil midir?! Cennette iki kanatla uçmakta olan Cafer-i Tayyar benim amcam değil midir?! Ceddin Resulullah'ın kardeşim Hasan'la (a.s) benim hakkımda 'Bu ikisi, cennet gençlerinin efendisidir.' buyurduğunu bilmez misiniz?! Eğer bu sözlerimi kabul edip onaylıyorsanız hakkı ve hakikati bulmuşsunuz demektir. Allah'a yemin ederim ki yalancının Allah'ın düşmanı

olduğunu bildiğim günden beri asla yalan konuşmadın ben! Bütün bunlara rağmen söylediklerimin doğru olmadığını iddia edecek olursanız, aramızda bunları Hz. Resulullah'tan defalarca işitmiş olanlara sorun! Sorun da, gerçeği söylesin size onlar! Cabir b. Abdullah Ensari'den sorun! Ebu Said el-Hıdrî'den, Sehl. b. Sa'd Saidî'den, Zübeyr b. Erkam'dan ve Enes b. Malik'ten sorun! Ağabeyim Hasan'la benim için Hz. Resulullah'ın bunları buyurmuş olduğunu bizzat kendisinden duymuştur onlar! Sadece bu bile beni öldürmemeniz için yeterli bir sebep değil midir?

Bu sırada Şimr yüksek sesle İmam'a "Eğer söylediklerinden bir şey anladıysam Allah'a şüpheyle tapmış olayım!" deyince Habib b. Mezahir: "Ey Şimr!" diye haykırdı, "Vallahi senin yetmiş türlü şüpheyle Allah'a tapıtığını görüyorum ben! İmam'ın sözlerini anlamadığını söyledin, evet, doğrudur, sen onu anlamadın, çünkü Allah Teala senin o günah dolu kalbini mühürlemiş ve ona zulmet perdesi giydirmiştir, bu nedenle sen hak sözü elbette ki idrak edemeyeceksin!"

İmam (a.s) bir kez daha Ömer b. Sa'd'in ordusuna dönüp şöyle dedi:

Söylediklerimde şüpheniz varsa; benim, peygamberinizin kızının evladı olduğumdan da mı şüpheniz var?! Allah'a yemin ederim ki, dünyanın doğusundan batısına hiçbir yerde, ne sizin aranızda ne de başka yerlerde benden gayrisi, Hz. Resulullah'ın kızının evladı değildir. Neler oluyor size? Aranızdan birini mi öldürdüm ki benimle böylesine kan davasına girişiyorsunuz? Sizin malınıza mülkünüze mi bir zararım oldu yoksa?!

Yoksa içinizden birini yaraladım da benden kısas mı istiyorsunuz?

Ömer'in ordusundan çıt çıkmıyordu... Kimse söyleyecek bir söz, verecek bir cevap bulamamıştı. Kısa bir sessizlikten sonra İmam (a.s) konuşmasını sürdürdü:

Ey Şebes b. Rebî! Ey Heccar b. Ebcer! Ey Kays b. Eş'ar! Ey Zeyd b. Hâris! Yazıklar olsun size! Sizler 'Meyvelerimiz olgunlaştı; bağlarımız bahçelerimiz, tarlalarımız yeşerdi. Bize gel, sana yardımcı olmak için ordular hazırladık!' diye bana mektuplar yazan siz değil misiniz?!

Kays b. Eş'as bu ifşaatı duyunca "Neler söylediğini bilmiyoruz, ama amcaoğulların Yezid'le İbn Ziyad'ın emirlerini dinle, onlar seni memnun edecek şekilde davranacaktır sana!" diye bağırıldı.

İmam (a.s) buyurdu ki:

Vallahi hayır! Zillet ve onursuzlukla sizle elbirliği etmem asla! Köleler gibi önünüzden kaçacak da değilim ama!

Aşura günü savaş başlamadan önce İmam'ın (a.s) yârenlerinden Züheyr b. Kayn'la Bureyr b. Heziyr de, İbn Sa'd'ın ordularına öğütler ve nasihatler veren konuşmalar yaptılar. Ama o gafiller güruhu bütün bunlardan zerrece etkilenmedi. İmam (a.s) da konuşmasının devamında Kûfe ordusunu sert bir dille eleştirip kınayan fevkalade akıcı ve etkileyici sözler söyledi ve sözlerini şöyle tamamladı:

Şimdi şunu bilin ki, zinazâde oğlu zinazâde (İbn Ziyad), beni ya ölümü veya zilleti seçmem konusunda serbest bıraktığını söylüyor! Zillet ve onursuzluk bize yakışmaz! Allah ve Resulü buna razı olmaz çünkü! Müminler ve namuslu ellerde büyüyüp

yetişenlerle iffet ve hamiyet sahibi yiğit ve onurlu insanlar, hürriyet ve şahadeti bırakıp da zillet ve onursuzluğu tercih etmez asla!

Ordusunun etkilenip gevşemeye başladığını gören Sa'd oğlu Ömer öfkeyle haykırıp saldırı emri verdi: "Hey! Ne bekliyorsunuz?! Saldırsanıza! Hüseyin'le adamlarının küçücük bir lokma olduğunu görmüyor musunuz?!"

İşin bu yere varacağını aklının ucundan bile geçirmeyen Hürr, bu emir üzerine Ömer'e yaklaşarak "Sen Hüseyin'le savaştığınızın gerçekten?!" diye sordu.

Sa'd oğlu Ömer: "Bana kalsa bunu yapmazdım." dedi, "Ama senin de komutanın olan İbn Ziyad barışçı bir çözüm istemiyor!"

Gerçekten hür yaradılışlı bir karaktere sahip olan Hürr, ordudaki akrabalarından birinin yanına gitti: "Atına su vermiş miydin sen?" diye sorarak, atını sulama bahanesiyle ordudan uzaklaşıp İmam'ın kervanına yaklaşmaya başladı. Yezidi ordudakilerden Muhacir b. Evs: "Hey, Hürr, onlara saldırmak mı istiyorsun?!" diye sordu. Hürr cevap vermeden İmam'ın kervanına doğru ilerlemeye devam etti. Heyecandan bütün vücudu titriyordu. Onun bu haline şaşırarak Muhacir: "Sende bir tuhafılık var!" dedi, "Vallahi hiçbir savaşta senin böyle titrediğini görmedim! Kûfe'nin en korkusuz yiğidinin kim olduğunu sorsalar, sen olduğunu söyledim hep; nedir şimdi şu halin, niçin böyle titriyorsun sen?!"

Hürr: "Yemin ederim ki şu anda kendimi cennetle cehennem arasında görüyorum!" dedi, "Vallahi lime lime doğransam veya yapıp kül de olsam, cennetten vazgeçmem ben!"

Ansızın atını mahmuzlayarak İmam'ın (a.s) kervanına doğru doludizgin ilerlemeye başladı. Kervana ulaştığında ellerini çaprazlama göğsüne bastırıp, af dilemek için İmam'la (a.s) görüşmek istediğini söyledi. Bir yandan da istiğfar ediyor, sürekli: "Allah'ım, beni affet, ne olur, beni affet!" diyordu. Onun doludizgin kervana yaklaştığını gören İmam'ın (a.s) yarenleri önce bunun bir saldırı olduğunu sanarak önüne dikilmiş, ama iyice yaklaşıncaya onun elinde silah değil, kalkanını tuttuğunu, aman dilemek için de kalkanını ters çevirdiğini görerek onu İmam'a (a.s) götürmüşlerdi.

Hürr, İmam'ı (a.s) görünce gözyaşları içinde: "Ey Allah Resulü'nün biricik evladı, uğruna canım feda!" dedi, "Senin yolunu kesip geri dönmene engel olan ve bu belâ diyarında bu hallere düşmene sebep olan benim! Bu insanların sana bunu yapacağı aklımın ucundan bile geçmezdi! Yemin ederim, eğer böyle yapacaklarını bilsem, size asla engel olmazdım! Yaptığıma pişmanım ve Rabbimin beni affetmesini diliyorum. Rabbim tövbemi kabul eder mi acaba?"

İmam (a.s) şefkatle: "**Evet.**" buyurdu, "**Rabbim bu tövbeyi kabul eder ve seni bağışlar. Atından inip biraz dinlen.**"

Hürr: "At üzerinde daha iyi savaşırım. Nasılsa iş bittiğinde atımdan inmiş olacağım!" dedi.

İmam (a.s): "**Allah sana rahmet etsin.**" buyurdu. "**Nasıl maslahat görüyorsan öyle davran!**"

Hürr, İmam'ın (a.s) kendisini affetmesi üzerine hiç vakit kaybetmeden atını Kûfe ordularının üzerine sürdü, iyice yaklaşıncaya durup haykırdı:

Analarımızın yasınızda ağlasın ey gafiller! Bu salih ve yiğit insanı kendiniz davet ettiniz; bizzat sizler onu

buraya çağırınız. Gelince de tutup düşmanlarınıza verdiniz onu ve yapayalnız bırakıp karşısına dikildiniz! Onun uğruna cihat edeceğinizi vaat ettiğiniz halde, hile yapıp onu öldürmek için elbirliğiyle bir araya toplandınız. Onunla savaşa giriştiniz, etrafını kuşatıp yolunu kestiniz ve hiçbir yere gitmesine izin vermediniz. Tıpkı esirler gibi davrandınız ona, hiçbir şey yapmasına müsaade etmediniz; Yahudilerle Hristiyanların istedikleri kadar su içtiği, köpeklerle yaban domuzlarının bile dilediklerince içine dalıp çıktığı Fırat'ın suyunu ona, ailesine, kadınlara ve çocuklara kestiniz. Evet, işte şuracıta, Resulullah'ın (s.a.a) ailesi susuzluktan kıvrıyor! Gerçekten de sizler, peygamberinden sonra sapan pek çirkin bir ümmet oldunuz. Susuzluk günü -kıyamet- gelip çattığında Rabbim size su vermeyecektir!

Bu konuşma üzerine, kalabalık bir grup, Hürr'ü ok yağmuruna tuttu, Hürr geri dönüp İmam'a (a.s) gitti. Bu sırada Sa'd oğlu Ömer, kölesi Derid'e sancağı öne çıkarmasını söyledi, sonra da yayına yerleştirdiği bir oku İmam'ın (a.s) kervanına doğru atarak "Hey!" dedi yanındaki katiller sürüsüne: "Şahit olun, tamam mı?! Hüseyin'in kervanına ilk oku atan benim!"

Sa'd oğlu'nun ardından, ordusunun tamamı, İmam'ın (a.s) kervanına ok yağdırmaya başladı, binlerce ok yağmur gibi yağıyordu kervandaki bir avuç insanın üzerine. Bunu gören İmam Hüseyin (a.s) ashabına şöyle buyudu.

Davranın! Kaçınılmaz ölüme hazırlanın! Rabbim sizlere rahmet eylesin! Bu oklar, şu cemaatin sizlere gönderdiği elçilerdir!

İmam'ın emri üzerine kervandaki yiğitler karşılarındaki dev orduya karşı amansız bir saldırıya giriştiler. Kısa aralıklarla birkaç kez düşmanın kalbine doğru ilerlemeyi başardılar. Bu kanlı ve kıyasıya vuruşmalarda düşman çok kayıp vermiş, İmam'ın (a.s) ashabından da birkaç kişi şehit düşmüştü.

~*~

Burada tarihî bir noktayı belirtmekte yarar vardır: Kûfe ordusunun başındaki komutanların önemli bir kısmı aslında İmam Hüseyin'le (a.s) savaşmak istemiyor, en azından savaşı başlatanın kendileri olmasını kabul etmiyor, böylesine bir cinayete ortak olmamak için zaman kaybederek oyalanıyor ve İmam'ın (a.s) Yezid orduları tarafından dayatılan teslimiyeti kabulleneceği zannıyla beklemeyi tercih ediyorlardı.

Derken, vakit öğleye yaklaştı, İmam'ın (a.s) teslimiyet zilletine asla katlanmayacağı, İbn Ziyad'ın da kin ve düşmanlıktan vazgeçmeyeceği artık kesinleşmişti, bu nedenle öğleye doğru her iki taraf da son savaşa karar verdi. Törelere göre savaşçılar meydana çıkacaktı. Kûfe ordusundan savaşı başlatmak için meydana çıkan ilk kişi Ziyad b. Ebih'in kölesi "Yesar" oldu; İbn Ziyad'ın kölesi "Salim" de ona katıldı ve sırt sırta vererek savaşı istediler.

İmam'ın (a.s) kervanından Abdullah b. Umeyr el-Kelbi bu ikiliye tek başına karşı çıktı ve ilk hamlede Yesar'ı yere serdi. Salim, onu korumak için saldırıp Abdullah'ın sol elinin parmaklarını kestiyse de Abdullah ani bir hamleyle onu da saf dışı bırakmayı başardı.

Böylece savaş resmen başlamış oluyordu. Amr b. el Haccac komutasındaki birlikler, İmam'ın (a.s) kervanının sağ cenahına karşı saldırıya geçtiler. İmam'ın ashabı hemen

diz çöküp mızraklarının ucunu onlara doğru uzatıp saplarını yere dikince düşman atları bu savunmayı aşamayıp geri döndü. Bu sırada İmam'ın (a.s) yarenlerinin okları birçoğunu yere devirdi, bir kısmı da yaralı olarak kaçmayı yeğledi.

Bu sırada Kûfe ordusundan "Temim" kabilesine mensup arsız ve soysuz biri İmam'a (a.s) doğru ilerleyerek onu çağırdı:

"Hüseyin! Hey! Hüseyin!"

İmam (a.s) öne çıkıp ne istediğini sorunca, ağzından salyalar akıtarak: "Seni cehennem ateşiyle müjdeliyorum!" dedi. İmam (a.s): "**Asla öyle değil!**" buyurdu. "**Ben sevgili Rabbime ve makbul şefaataçime kavuşacağım!**"

Sonra İmam (a.s) yanındakilere dönüp: "**Kim bu?! Onu tanıyanınız var mı?**" diye sordu. Temim kabilesinden ve adının da "İbn Cevze" olduğunu söylediler. İmam Hüseyin (a.s) elini semaya kaldırıp: "**Ya Rabbi! Şu adamı cehennemine çek!**" diye dua etti.

İmam (a.s) son kelimesini henüz tamamlamıştı ki, binlerce insanın şaşkın bakışları arasında, atı ansızın huysuzlanıp şaha kalkarak onu devirdi. Sol ayağı üzenkiye takılmış, sağ ayağı havada kalmıştı, gemi aزیya alan at hızla koşuyor, onu adeta saman çöpü gibi sağa sola savuruyordu. Müslim b. Avsece çevik bir hareketle ona ulaşmış havada kalan sağ ayağını bir kılıç darbesiyle uçurdu. Birkaç dakika içinde taşlara tümseklere çarpan başı paramparça olmuş ve İmam'ın (a.s) duasıyla, göz açıp kapayıncaya kadar dörtünale, cehennemi boylamıştı!

Bu ibret verici inanılmaz olay da gafiller güruhunu uyandırmaya yetmeyecekti.

.*_

Savaş giderek kızışıyordu. Hürr b. Yezid er-Riyahî, Sa'd oğlu Ömer'in ordusuna saldırarak kahramanca çarpıştı, çok sayıda düşmanı öldürüp birçoğunu da yaraladıktan sonra şehit düştü. Yaraları henüz kanamaktayken İmam Hüseyin (a.s) onun başucuna gelip: "**Dünya ve ahirette hürsün sen.**" buyurdu, "**Tıpkı ismin gibi kendin de hürsün!**"

Bureyr b. Huzejr'in Şahadeti

Bureyr son derece dindar, takvalı ve dürüst bir insandı. Kûfeli ve "Hemdân" kabilesinin büyüklerinden olan Bureyr, o bölgenin en güzel ve en doğru Kur'ân okuyanı olduğundan "Kur'ân okuyanların baştaçı" anlamında "Seyyidul-Kurâ" namıyla meşhurdu. Bureyr er meydanına çıkınca Sa'd oğlu Ömer'in ordusundan Yezid b. Mu'gil onun karşısına dikildi. Kısa bir konuşmadan sonra mübahalede bulduklarını ilan ettiler ve "Kim batıl yoldaysa, Allah diğerinin eliyle onu öldürsün!" diyerek çarpışmaya başladılar. İlk hamleyi Yezid yaptı, ama Bureyr saldırıyı kolayca atlattı. Sıra ona geldiğinde bir vuruşta Yezid'in başını burnuna kadar yarı ve böylece batıl, cansız vücuduyla yere kapaklandı.

Yezid ordusundan bir başkası onun intikamını almak için Bureyr'e saldırdı. Bureyr bir çarpıda onu da alaşağı ederek göğsüne oturdu, ama tam bu sırada Yezid ordusundan bir başkası arkadan kalleşçe saldırarak mızrağını Bureyr'e sapladı. Böylece yiğit bir çarpışmadan sonra Kur'ân karilerinin baş taçı Bureyr de şahadet şerbetini içmiş oldu. Bureyr, Kûfe ve çevresindeki şehirlerde pek sevilip sayılan biriydi. Kerbelâ faciasından sonra Bureyr'in katili evine döndüğünde karısı "Duydum ki Kur'ân karilerinin baş taçı olan yiğit Bureyr'i öldürmüş, büyük bir

cinayet işlemişsin; yemin ederim ki artık seninle konuşmayacağım!" diyerek kocasını dışladı.

Vehb b. Abdullah'ın Şahadeti

Vehb b. Abdullah b. Hubâb el-Kelbî eşi ve annesiyle birlikte İmam'ın (a.s) kervanındaydı.

Annesinin teşvikiyle er meydanına çıktı, çok iyi savaştı, çok sayıda düşmanı hakladıktan sonra kervana dönüp annesine "Şimdi benden razı mısın anne?" diye sordu. Annesi "İmam Hüseyin'in (a.s) safında savaşarak şehit düşmedikçe senden razı olduğumu söyleyemem!" dedi. Bunun üzerine Vehb tekrar atını er meydanına sürüp şu şiiri haykırdı:

Anacığım, söz veriyorum,
Düşmana mızrağım ve kılıcım vuracağım.
İmanlı bir genç gibi savaşacağım onlarla!

Vehb yiğitçe çarpışarak çok sayıda düşmanı yere serdikten sonra kolunu kaybetti. Bunu gören annesi, çadırının direğini kaparak meydana koştu ve oğluna: "Vehb! Anam babam sana kurban olsun ey oğlum!" dedi, "Yılma, Resulullah'ın Ehlibeyti'ni savunmak için savaşa devam et!"

Vehb annesini geri çevirmek için uğraştıysa da, yiğit kadın bunu kabul etmeyerek "Seninle birlikte kanlar içinde şehit düşünceye kadar savaşacağım!" dedi.

Bu sırada İmam (a.s) yüksek sesle: "**Allah senden razı olsun ey mümin kadın! Kadınların yanına dön, Allah sana rahmet eylesin, dön!**" diyerek bu yiğit anayı geri çağırınca İmam'ın (a.s) emrine itaat edip geri döndü. Vehb de, şehit oluncaya kadar çarpıştı ve nihayet, annesinin gözleri önünde şehit düştü.

Vehb'in eşi, onun yanına koşup yüzünü şehit'in yüzüne koyarak ağlamaya başladı. Bunu gören Şimr, kölesini göndererek Vehb'in eşini de bir gürz darbesiyle öldürttü, bu mümin kadın, Kerbela'da şehit düşen ilk kadındır.

Vehb'den sonra Amr b. Halid Seydavî'de İmam'dan (a.s) izin alarak er meydanına çıktı ve yiğitçe çarpışarak o da şehit düştü. Onu, oğlu Halid takib etti ve o da şahadete nail oluncaya kadar vurdu. Onları Sa'd b. Hanzele Temimî'yle Ümeyr b. Abdullah Mehecî izledi, onlar da şehit düştüler.

Nâfi b. Hilal Cemeli'ye geldi sıra. Er meydanına çıkıp: "Hilal Cemeli'nin oğluyum ben! Ali'nin yoluna baş koyanlardanım!" diyerek er istedi. Yezid ordusundan Müzahim b. Hâris ona karşı çıkarak: "Ben de Osman'ın yoluna baş koyanlardanım!" deyince, Nâfi: "Sen," dedi, "ancak şeytanın yoluna baş koyanlardansın!" ve bir hamlede saldırıp Müzahim'i cehenneme yolladı.

Bu yiğitlikleri gören Amr b. el-Haccac, Yezid ordularına dönerek: "Aptallar!" diye haykırdı, "Kimlerle savaştığının farkına varamadınız mı hâlâ! Bunların üzerine yiğit olmadığımı, bunların cesaret sütü içerek büyümüş, ölümden korkmayan şahadet aşığı kahramanlar olduklarını görmüyor musunuz?! Sakın bunlarla teke tek savaşa girmeyin, kesinlikle canınızı yitirirsiniz! Baksanıza, sayıları çok az, kısa sürede erir giderler. Onları yok etmek istiyorsanız hep birlikte davranıp sadece taşlayarak bile hepsini öldürebilirsiniz!"

Sa'd oğlu Ömer onu tasdik ederek: "Haklısın!" dedi, "Çok doğru söyledin!" ve hemen habercilerini ordu içine salarak "Kimse onlarla teke tek çarpışmaya girmeyi kabul etmesin!" direktifi verdi.

Bu direktifin ardından Amr b. el-Haccac, komutasındaki birliklerle Fırat tarafından İmam'ın küçük ordusunun sağ kanadına saldırdı. Bu kısa, ama şiddetli çarpışmada "Müslim b. Avsece Esedî" aldığı yaralarla kendisinden geçti. Yezidî birlikler, saldırıyı sürdüremeyerek geri çekilmek zorunda kaldı. Her tarafı kaplayan toz bulutları dağılınca Müslim b. Avsece'nin yerde yattığını gördüler. İmam (a.s) hemen onun yanına koşup Müslim'in başını kucağına alarak: "**Allah sana rahmet eylesin ey Müslim.**" buyurdu ve şu ayeti okudu:

Müminlerden öyleleri vardır ki, Allah'a verdikleri sözü tuttular, onlardan kimi Allah yolunda şehit düşüp canını verdi, kimi de verdiği sözde zerrece değişmemiş olup şahadeti beklemektedir!¹

Bu sırada orada bulunan Habib b. Mezahir: "Ey Müslim!" dedi, "Seni bu halde görmek çok zor geliyor bana, cennet senindir, bilmiş ol!"

Müslim, kısık bir sesle: "Rabbim sana da böyle hayırlı müjdeli haber nasip etsin!" dedi.

Habib: "Senden sonra sağ kalacağımı bilsem, bir vasiyetin var mı diye sorar, onu canla başla yerine getirirdim." dedi, "Ama biliyorsun ki çok geçmeden ben de sana kavuşacağım!"

Müslim son nefeslerini veriyordu, İmam'a (a.s) işaret ederek: "Tek vasiyetim, kamının son damlasına kadar onu savunmandır!" dedi.

Habib şefkatle gülümseyerek: "Ka'be'nin Rabbine yemin ederim ki öyle olacak!" dedi; Müslim bu cümleyi

beklercesine gülümseyip son nefesini verdi ve Rahman'ın sonsuz rahmetine kavuştu.

Sa'd oğlu Ömer'in ordusu tekrar toplu bir hamle başlattı; Şimr, emrindeki birliklerle İmam'ın küçük ordusunun sol cenahına saldırdı. İmam'ın bir avuç adamı bu sele karşı kahramanca direniyor, inanılmaz bir güç ve cesaretle vuruşarak haramiler ordusunu hazan yaprağı gibi döküyor, Hz. Resulullah'ın (s.a.a) şanlı ailesi olan imamet ve valeyet-i kübra'yı canla başla müdafaa ediyordu. Sayıca çok az olan bu serdengeçti müminler Yezid ordularını perişan etmiş, dört bir yandan saldıran koca orduyu çil yavrusu gibi dağıtmıştı.

Sa'd oğlu Ömer'in komutanlarından Urve b. Kays, adamlarının bozguna uğradığını görünce Ömer'e dönüp dehşetle bağırdı: "Hey! Şu bir avuç adamın, koca orduyu nasıl perişan ettiğini görmüyor musun sen?! Şunları hemen ok yağmuruna tutsanıza!"

Sa'd oğlu Ömer, okçulara işaret verdi, okçu birlikleri komutanı olan Hasin b. Temim, 500 okçusuyla İmam'ın (a.s) bir avuç adamını ok yağmuruna tuttu. Okçular, süvarileriyle birlikte, atlarını da acımasızca vuruyordu, bu amansız ve eşitsiz savaş öğlen vaktine kadar sürdü. İmam'ın (a.s) adamları sayılı ve çok az olduğundan her biri şehit düştüğünde yokluğu hemen belli oluyor, ama Yezid'in on binleri aşan ordusundan bir hamlede 100 kişi yere serilse bile hissedilmiyordu bile!

Bu çarpışmada her iki taraftan da birçok telefata veriliyordu. Bu şekilde öğle olmuştu!

1- Ahzâb Suresi, 23.

Son Öğle Namazı ve Habib b. Mezahir'in Şahadeti

Öğle vakti girdiğinde İmam'ın yarenlerinden Ebu Semame Amr b. Abdullah Seydavî İmam'ın (a.s) huzuruna varıp "Canım sana feda olsun ey Ebâ Abdullah! Düşmanların savaş ve caniliklerini sürdürüp giderek sana yaklaşmaktalar; ama yemin ederim ki ben senin uğruna şu başımı vermedikçe ve vücudum kanlar içinde yere serilmedikçe sana el süremeyeceklerdir! Şimdi eğer izin verirsen, şu son öğle namazımı senin imametinde kıldıktan sonra Rabbimle buluşmak isterim!" dedi.

İmam (a.s) başını kaldırıp göğe baktıktan sonra şöyle buyurdu:

Namazı hatırladın, Rabbim seni namaz kılan ve zikredenlerden eylesin, evet, namazın efdâl vaktindeyiz! Şu gürüha söyleyin, savaşı biraz durdursunlar da namazımızı kılalım!

İmam'ın (a.s) yarenleri onun bu isteğini ilettiklerinde, Yezid ordularının saflarından Hasin b. Temimî "Sizin namazınızı Allah kabul etmez!" diye bağırdı.

Bunun üzerine Habib b. Mezahir: "Ey ahmak eşek!" dedi, "Allah Resulü'nün biricik evladının namazı kabul olmayacak da, seninki mi kabul olacak?!"

Hasin, Habib'e saldırdı, Habib bir çırpıda ona ulaşarak kılıcını savurdu. Atının yüzüne inen darbeden kurtulan Hasin yere yuvarlanır yuvarlanmaz arkadaşları koşup onu Habib'in elinden kaçırdılar. Habib savaşmaya devam ederken şu şiiri okuyordu:

Ben Habib'im! Babam Muzahhar'dır! Er meydanlarının yiğidi, savaş fırtınasının dinmez aleviyimdir! Siz eşkıyalar gürühu sayıca çok fazla ve tepeden tırnağa silahlı olsanız da biz daha vefakâr ve

daha dirençliyiz! Bizim hüccet, imam ve delilimiz çok daha liyakatli, dürüstlüğümüz aşikâr ve besbellidir, Allah indinde sizden daha takvalı ve özrümüz daha makbuldür!

Bu şiiri okuyarak yiğitçe vuruşan Habib, ileri yaşına rağmen onlarca düşman askerini hakladıktan sonra şahadet şerbetini içti.

Habib b. Mezahir Esedî, Müminlerin Emiri İmam Ali'nin (a.s) en yakın yârenlerinden ve Hz. Resulullah'ın (s.a.a) pak Ehlibeyti'nin (a.s) ilmîni sinesinde taşıyan nâdide müminlerdendi.

Bu yiğit insan, hür insanların baş tacı İmam Hüseyin'in (a.s) de en samimi ve en fedakâr yârenleri arasındaydı.

Habib'in şahadeti İmam'a (a.s) pek acı gelmiş, onun ardından İmam (a.s) pek mahzun bir sesle şöyle buyurmuştur:

Başıma gelen musibetler ve ashabımın önde gelenlerinin can verip şehit düşmesi nedeniyle, Rabbimden sevap ve mükâfat ummaktayım. Allah'ın selamı üzerinize olsun ey Habib, sen büyük insandın ve her gece bir kez Kur'ân hatmederdin!

Cabir b. Urve Gıfarî adlı ünlü sahabe de İmam'ın saflarındaydı. Bedir ve Huneyn gazvelerinde Hz. Resulullah'la (s.a.a) birlikte cihat eden bu yaşlı ve onurlu sahabe, başındaki sarığı çözümlenmiş kuşak yapıp belini sıkıca sardı. Yaşlılıktan pek uzamış olan gür kaşlarını bir bezle alından sarıp bağlayarak savaşmaya hazırlandı. Onu seyreden İmam (a.s) gülümseyerek: "*Ey ihtiyar adam! Allah Tealâ senin bu gayretini mükâfatlandırsın.*" buyurdu.

Hüseyinî Kerbelâ'nın bu yaşlı yiğidi korkusuzca düşmana saldırdı ve inanılmaz bir güç ve cesaret

sergileyerek bütün tarihi kaynaklarda da kaydedildiği üzere altmış düşmanı cehenneme gönderdikten sonra şehit düştü. Allah'ın sonsuz selam ve rahmeti ona olsun.

İmam Hüseyin (a.s) Züheyr b. Kayn'la Said b. Abdullah Hanefi'ye, cemaat namazını kıldırırken kendi önünde durmalarını söyledi, bu iki yiğit, İmam'ın (a.s) ögle namazını kıldırıldığı sırada onun önünde kalkan gibi durarak kendisini düşmanın oklarına ve kılıçlarına siper ettiler. İmam (a.s) yarenlerinin yarısına korku namazı kıldırırken diğer yarısı düşmanın saldırılarına karşı koymadığı. Birinci grup diğeriyle yer değiştirerek aynı şekilde onlar da cemaat namazını tamamladılar. Said b. Abdullah Hanefi kendisini İmam'a (a.s) siper etmiş, namaz boyunca o hazrete gelen bütün ok, kılıç ve mızraklar ona saplanmıştı. Namaz bittiğinde o da yere kapanıp son nefesini verdi. Sayısız kılıç ve mızrak yarasına ilaveten vücuduna 13 ok saplanmıştı!

Züheyr b. Kayn'da çok yaman bir savaş verdi. Çok sayıda düşmanı hakladıktan sonra iki kişinin namertçe saldırısıyla atından yere düştü. İmam (a.s) buyurdu ki:

Yüce Rabbim seni kendisinden uzak tutmasın;
sapıklardan bir gruba lanet ederek onları domuz ve maymuna dönüştürdüğü gibi, seni öldürenlere de lanet etsin!

İmam'ın (a.s) safındaki yarenlerden biri de, ünlü ok atıcısı Nâfi b. Hilal'di. Zehirli oklarıyla çok sayıda düşmanı haklamış, okları bitince kılıcını sıyırıp düşmana saldırmıştı. Yiğitçe bir çarpışmadan sonra etrafını sarıp kollarını kırdılar. Şimr onu esir alıp Sa'd oğlu Ömer'e götürdü ve onu öldürmesini istedi. Ömer, "Onu sen getirdin, istersen kendin öldür!" dedi.

Nâfi'den son sözü sorulduğunda: "Bizim şahadetimizi, yaratıklarının en aşağılık olanının eliyle gerçekleştirdiği için Rabbime şükürler olsun!" dedi ve Şimr'in elleriyle şehit oldu!

Artık, sayıca çok azalan İmam'ın yarenleri birer birer veya ikişer ikişer er meydanına çıkıp korkusuzca çarpışıyor ve İmam'ın (a.s) gözleri önünde âdeta vefa ve iman sınavı vererek şehit düşüyor, zulme eğilmeyen dimdik duruşları ve açık alınlarıyla tarihin silinmez sayfalarına kaydediliyorlardı.

Küfe şehrinin tanınmış simalarından ve namlı yiğitlerinden olan Abdullah b. Urve Gifarî'yle kardeşi Abdurrahman, İmam'a (a.s) gelip "Allah'ın selamı üzerine olsun ey Eba Abdullah! Sayıca pek azaldık ve düşman size epey yakın şimdi! Biz seni savunup uğruna şehit olmayı istiyoruz!" diyerek savaş izni istediler.

İmam (a.s) "**Selam olsun sizlere! O hâlde çıkn meydana.**" diyerek izin verdi. İki kardeş, İmam'ın (a.s) gözleri önünde şehit düşene kadar yiğitçe çarpıştılar.

Ardından, amcaoğlu ve aynı anneden kardeşler olan Seyf b. Haris b. Seri ile Malik b. Abd b. Seri ağlayarak İmam'ın (a.s) huzuruna çıktılar. İmam (a.s): "**Ey kardeşimin oğulları, neden ağlıyorsunuz?**" diye sordu. "**Yemin ederim ki çok geçmeden gözleriniz, Yüce Rabbimin mükâfatı olan ebedi cennetle aydınlanacaktır.**"

"Allah bizi size feda eylesin!" dediler, "Vallahi kendimize değil, size ağlıyoruz biz. Düşman dört bir yandan sizi kuşatmış ve biz onları dağıtamıyoruz!"

İmam (a.s) buyurdu ki:

Rabbim bu üzüntünüz ve bu fedakârca kaygınız hatırına takva sahiplerine verdiği en üstün mükâfatla mükâfatlandırınsın sizi!

Bu iki mümin de İmam (a.s) ile vedalaştıktan sonra er meydanına çıkıp şehit düşene kadar yiğitçe çarpıştılar.

Şia'nın önde gelen hatip ve yiğitlerinden olan "Hanzala b. Es'ed Şebâmi" İmam Hüseyin'in (a.s) önünde durarak ona atılan oklara ve mızraklara göğsünü siper ediyor ve şöyle haykırıyordu: "Ey kavim! Ben, Ahzab savaşında kâfirlerin başına gelen azabın sizin de başınıza gelmesinden korkarım! Nuh, Âd, Semud ve diğer kavimlere inen azap size de inecektir! Ey topluluk! Hüseyin'i öldürmeyin, aksi takdirde Yüce Allah sizi azabıyla helak eder!"

İmam (a.s) Hanzala'ya hitaben şöyle buyurdu:

Allah sana rahmet etsin ey Hanzala! Sen kendilerini hakka davet ettiğin ve bunu reddederek sana ve arkadaşlarına küfrettikleri zaman bu güruh Allah'ın azabına uğramayı hak etmiş oldu zaten! Kaldı ki şimdi elleri senin kardeşlerinin kanına da bulanmış durumda!

Hanzala: "Doğru buyurdunuz efendim." dedi, "Canım size feda olsun! Ben de Rabbime kavuşmak, kardeşlerimin koştuğu ilahî rızaya ulaşmak isterim!"

İmam (a.s) dedi ki: Evet, senin için hazırlanmış olana koş! Bu, hem dünyadan, hem dünyalık olan her şeyden çok daha hayırlıdır elbet! Sana ölümsüzlük kazandıracak olan ve zevali bulunmayan saltanata koş!

Hanzala, İmam'la (a.s) vedalaşırken: "Selam olsun sana ey Eba Abdullah! Allah'ın selamı ve rahmeti sana ve ailene olsun!" dedi, "Rabbim bizi ve sizi cennette birlikte kılsın!"

İmam (a.s): "**Âmin! Âmin!**" buyurdular.

Hanzala, duraksamadan her yanı sarmış olan düşman ordusuna saldırdı ve şahadet sahiline canını ulaştırıncaya kadar yiğitçe çarpıştı.

Şevzeb ile Âbis'in Şahadeti

Şevzeb, Âbis b. Ebi Şebib Şakirî'nin kabilesine mensuptu. Şia camiasının önde gelen isimlerinden olan Şevzeb, hadis hafızı ve râvisiydi. Bu dalda ders verir, öğrenciler yetiştirirdi. Bölgesinde pek saygın ve sevilen bir mümindir. Âbis'le birlikte o da Kerbela'ya gelmişti. Âbis, Şevzeb'e şöyle sordu: "Şevzeb! Bugün ne yapmak istiyorsun?"

Şevzeb: "Ne yapmamı bekliyorsun? Seninle birlikte Peygamberimizin evladının yanında ölünceye kadar savaşacağım!" diye karşılık verdi.

Âbis: "Ben de senden bunu bekliyordum doğrusu!" dedi, "Şimdi Hüseyin'in yanına git ve seni de şehitler zümresine kabul etmesini iste ondan! Bil ki, bugün eline geçen bu fırsat bir daha eline geçmeyecektir! Zira yeryüzünden gökyüzünün yücelerine adım atılabilecek gün bugündür! Sadece bugünlük amelin ve zahmetinin karşılığı ebedi cennet ve ebedi huzur olacaktır!"

Şevzeb, İmam'ın (a.s) huzuruna varıp selam verdi, izin alarak vedalaştı ve er meydanına çıkıp vuruşarak şehit oldu.

Onun şahadetinden sonra Âbis, İmam'ın (a.s) huzuruna vararak selam verip: "Ey Eba Abdullah!" dedi, "Yeryüzünde sizden daha fazla sevip bağlandığım kimse yoktur! Canımdan ve kanımdan daha değerli bir şeyim olsa, uğruna feda etmekten çekinmezdim asla! Şimdi, sizin ve babanızın dini üzerine öldüğüme şahit olmanızı istiyorum!"

Bunları söyledikten sonra kılıcını çekmiş ve yüzü yaralı olduğu bir hâlde savaş meydanına gitti.

Sa'd oğlu Ömer'in ordusundan Rabi b. Temim şöyle anlatır: "Âbis'i önceden tanırdım, onun birçok savaşta nasıl yiğitlikler sergilediğini görmüş, cesaret ve kuvvetine tanık olmuştum. Onun meydana girdiğini görür görmez herkesi uyardım: 'Bu adam, aslanlar aslanı Âbis b. Ebî Şebib'dir.' diye bağurdım ve 'Kimse onunla savaşa girmesin, onunla boy ölçüşen mutlaka canından olur!' dedim.

Âbis, aslanlar gibi kükreyerek meydana çıkacak er istiyordu. Ama kimse onun karşısına çıkmaya cüret edemiyordu. Koca bir ordunun bir kişi karşısında bunca aciz ve kokak davranması Sa'd oğlu Ömer'i sinirlendirmişti. Âbis'in taşlanması istedi ve o aşağılık ordu, bu iğrenç emri adeta zevkle yerine getirerek Âbis'i taş yağmuruna tuttu. Bu yiğit dilâverle çarpışmaya cüret edemeyenler, onu uzaktan taşla tutmuştu şimdi. Âbis, bu sırada kimsenin beklemediği bir şey yaparak bu çakallar sürüsünün rezaletine mühür bastı ve taşlardan kaçmasını bekleyen o azgın güruhun şaşkın bakışları arasında başındaki tolgasıyla zırhını kaldırıp yere çaldıktan sonra düşmanı titreten bir narayla binlerce kişinin üzerine dalkılıç saldırdı.

Onunla teke tek savaşmaması için Yezidi orduyu uyaran harami şöyle anlatır: "İnanılmaz bir güç ve cesaretle saldırıyordu; Âbis'in her saldırısında en 200 kişinin korkuyla kaçarak birbirini ezdiğine defalarca şahit oldum. Korkunç bir savaşçıydı. Sonunda yoruldu ve aldığı onca kılıç, mızrak ve ok yaralarıyla bitkin düşünce binlerce kişi birden üzerine çullanarak onu öldürüp başını kestiler. Birkaç kişi bu başı paylaşamıyor ve biraz ödül alabilmek için her biri onu kendisinin öldürdüğünü iddia ediyordu.

Sa'd oğlu Ömer onları susturarak "Onu hiçbiriniz tek başına öldüremedi, hepimiz elbirliğiyle, birlikte öldürdünüz!" dedi.

İmam'ın (a.s) yarenleri birbiri ardınca meydana çıkıyor, kahramanca çarpışarak şehit düşüyordu. Ebu Şe'sa Behdelî, Ebu Umre Henzelî, Ebuzer-i Gıfarî hazretlerinin azatlı kölesi Cavn, İmam'ın (a.s) müezzini Haccac b. Masruk, Amr b. Gurza Ensarî, Suyed b. Amr el-Hes'emî ve İmam Hüseyin'in (a.s) Türk hizmetkârı gibi şanlı ashabı birer birer meydana çıkıp aslanlar gibi çarpışarak şehit düşmüşlerdi. Artık İmam'ın (a.s) yakın ailesinden, Haşimoğulları'ndan, Hz. Resulullah'ın (a.s) Ehlibeyti'nden başka kimse kalmamıştı. Şimdi çarpışma ve şahadet şerbetini aşkla yudumlama sırası onlardaydı.

Hz. Ali Ekber'in (a.s) Şahadeti

Hz. Ali Ekber (a.s), özgürlükçülerin önderi Hz. Hüseyin'in (a.s) büyük oğluydu. Herkesçe çok sevilip sayılan ve fevkalâde güçlü ve yakışıklı olan Ali Ekber (a.s), hem ahlâk ve karakter, hem fizik, ses ve konuşma ve hem de yürüyüşüyle dedesi, Hz. Resulullah'ın (s.a.a) âdeta bir kopyası gibiydi. Kısa ömrünü ibadet, takva ve yoksullara, düşkünlere yardımla geçirmişti. Düşmanları bile onun bu müstesna kişiliği önünde saygıyla eğilmiştir. Ehlibeyt'in (a.s) büyük düşmanlarından olan Muaviye'nin bile onun hilafet için pek liyakatli olduğunu itiraf ettiği tarihte kayıtlıdır.¹ Ehlibeyt İmamlarının (a.s) onun bu fevkalâde kişiliği ve müstesna karakteri hakkında kullandıkları

1- Şeyh Abbas Kummi'nin Muntehe'l-Amal ve Ebu'l-Ferec İsfahanî'nin Mekatilu't-Talibiyyin kitaplarına müracaat ediniz.

ibareleri, onunla ilgili ziyaret duası metninde görmek mümkündür. Billhassa şu tabirler çok dikkat çekicidir:

Selam olsun sana ey Sıddık, ey büyük ve öncü şehit ve ey hep önde olanların efendisi! Saadetle yaşayıp şahadetle öldün sen; dünyadan salih amelden gayrı bir şey götürmedin ve dünya yaşamında, en kârlı ticaret olan ahiretten başka şey için çabalamadın!

Hz. Ali Ekber (a.s), Haşimoğulları gençlerinin ve Alioğulları yiğitlerinin en belirgin ve çarpıcı özelliği olan takva, asalet ve cömertlikle bezenmişti. Risalet ve İmamet mektebinde gelişip büyüyen Hz. Ali Ekber, insan yetiştirme okulunun iki büyük öğretmeni olan İmam Hasan'la (a.s) İmam Hüseyin'in (a.s) özel eğitim ve terbiyesinde yetişmişti. Nitekim ona ait olan ziyaretnâmede şöyle geçmektedir: "Selam sana, ey Hasan ve Hüseyin'in evlâdı!"

Evet, Hz. Ali Ekber (a.s), Ali bağının yüce selvisi, Zehra gülistanının kızıl ve şad gülü, Hüseyin'in büyük oğlu ve yürekler yakan Kerbela sahrasında Ehlibeyt'in ilk şehididir.

Babasından cihat için icazet alıp da atını meydana doğru sürdüğünde, İmam Hüseyin (a.s) büyük bir hüznün ve kalbini parçalayan bir kederle arkasından onu süzmüş, canından çok sevdiği Ali'sinin gidişinden dolayı gözyaşlarını tutamamış ve gökyüzüne bakarak şunları söylemiştir:

Ya Rabbim! Şahit ol ki, konuşması, davranışları ve fiziğiyle senin sevgili peygamberine en çok benzeyen delikanlı, şu azgınlar güruhuyla boğuşmaya gidiyor! Biz ne zaman ceddiniz Resulullah'ı özleyecek olsak bu gencin yüzüne bakardık. Allah'ım! Yeryüzünün bereketinden mahrum bırak şu güruhu! Aralarına ihtilaf ve ayrılık düşür. Yöneticilerini onlardan asla

memnun ve razı kılma! Zira bu topluluk bize yardım edeceğini söyleyerek bizi buraya çağırdı; çağrılarını kabul edip geldiğimizdeyse bize kılıçlarını çekip düşmanlığa başladılar!

Sonra İmam (a.s) Sa'd oğlu Ömer'e hitap ederek şöyle haykırdı:

Ne istiyorsun bizden sen?! Allah soyunu kessin ve sulbünü mübarek kılmasın senin! Ve benden sonra; seni yatağında öldürecek birini musallat etsin başına! Sen, benim soyumu kurutmaya yeltendin ve Allah Resulü'nün evladı olmamı hiçe saydın!

Ardından, yüksek sesle şu ayeti okudu:

Gerçek şu ki Allah, Âdem'i, Nuh'u, İbrahim ailesini ve İmran ailesini seçip âlemler üzerine üstün kıldı. Onlar birbirinden türeme tek bir zürriyettir. Allah işitendir, bilendir!¹

Ali Ekber geceyi yarıp dünyayı aydınlatan güneş misali, savaş meydanına çıktı. Yezidi ordunun karşısında durmuş, cediti Resulullah'a (s.a.a) çok benzeyen simasıyla er meydanını adeta nura gark etmişti. Tekbir getirerek haramiler güruhuna saldırdı. İnanılmaz cesareti ve görülmemiş gücü ve çevikliğiyle Hz. Ali'yi (a.s) hatırlatmıştı Yezid ordularına. Hayber fatihine yüreğinde beslediği kinle Yezid ordularına katılanlar, bir an bu yiğidin Ali (a.s) olduğunu sanarak dehşete kapılmışlardı. Ali Ekber (a.s) önüne çıkamı devirirken şu recezi okumadaydı.

"Ali oğlu Hüseyin'in oğlu Ali'yim ben.

Andolsun Kâbe'ye Resul'e yakınız herkesten.

Kılıcım kırılıncaya dek vuracağım size ben.

1- Âl-i İmrân Suresi, 33 ve 34.

Sizedir bu vuruşlar Haşimî ve Alevî gençten.

Babamı daima savundum ve savunurum ben!

Tallahi o haramzade¹ olamaz bize egemen."

Ali Ekber'in (a.s) kılıcının her inişinde birkaç kişi yere seriliyor, haramiler güruhu onun önünde çil yavruları gibi sağa sola kaçıyordu. Düşmanın telefâtı inanılmaz sayılara ulaşmıştı. Herkes korkuyla bağırıyor, yardım istiyordu. Sonunda Ali Ekber bu amansız saldırıdan yoruldu. Bir yandan çektiği susuzluk ve kavurucu sıcak, diğer taraftan aldığı yaralar ve giydiği zırhla silahların ağırlığı onu bitkin düşürmüştü. İmam'ın (a.s) yanına dönerek: "Babacığım!" dedi, "Susuzluk bitiriyor beni, şu silahlarla zırhın ağırlığına dayanamıyorum artık! Gücümü toparlamam için içebileceğim bir yudum su var mıdır?"

Biricik oğlunu bu halde gören İmam, şefkat dolu bakışlarla onu seyrederken gözyaşlarını tutamadı: "**Oğlum!**" dedi sevgi dolu metin bir sesle, "**Biraz daha dayanırsan deden Resulullah'la buluşacak ve bir daha susamamanı sağlayacak bir şerbet içeceksin onun elinden!**"

Canından geçen ve her şeyiyle kalbini Rabbine veren genç Ali Ekber tekrar savaş meydanına dönüp çakallar sürüsüyle boğuşmaya başladı. Görülmemiş bir güç ve cesaretle savaşıyor, Yezidî ordunun haramileri bu yiğidin karşısında hazan yaprakları gibi dökülüyor, onun saldırdığı yerde adeta bir koridor oluşuyordu. Ali Ekber bu saldırıda 80 haramiyi daha cehenneme yollamıştı. Sonunda başından aldığı ağır bir yarayla durakladı. Düşmanları göz açıp kapayıncaya kadar tepesine üşüşmüş ve mızrak ve kılıçlarla ona saldırmışlardı. Atın dizginleri, artık gücü tükenmiş olan

Hz. Ali Ekber'in ellerinden kaydı. Yiğit genç yorgun ve yaralı vücudunu atın üstüne bıraktı. Kontrolsüz kalan at direk düşman askerlerinin içine daldı. Ali Ekber'i ortaya alan İbn Sa'd'ın ordusu, acımasızca ona darbeler indiriyordu. Ali Ekber'in bedeni parça parça olmuştu artık.

Ehlibeyt'in parlak güneşi, Kerbela'nın kızgın topraklarında yatıyordu şimdi. Ali Ekber son nefeslerini verirken: "Ey baba! Benden sana selam olsun! Bu ceddim Resulullah'tır. Sana selam söylüyor ve '**Bize kavuşmak için acele et.**' diyor!"

İmam (a.s) tarifi imkânsız bir acı ile Ali Ekber'inin başucuna koştı. Başını dizine alarak şefkatle okşadı, yanığını biricik Ali'sinin kanlar içindeki yanığına koyarak: "**Sana kıyanları Allah öldürsün!**" buyurdu ve ağlayarak "**Senden sonra dünyaya da, dünya hayatına da yazıklar olsun artık!**" buyurdu.

Daha sonra Haşimoğullarının diğer gençlerine, Ali Ekber'in lime lime olmuş mübarek nâşını çadırlara götürmeleri söyledi.

Ali Ekber'den sonra Haşimoğulları'nın hayatta kalan diğer erkekleri ve Ehlibeyt gençleri İmam'dan (a.s) icazet alarak ardı ardına er meydanına çıkıp yiğitçe vuruştular. Her biri, birer kahramanlık örneği sergileyip birçok haramiyi cehenneme gönderdikten sonra Kerbela sahrasının bir köşesinde şehit düştüler. Abdullah b. Müslim b. Akil, Muhammed b. Müslim b. Akil, Muhammed b. Abdullah b. Cafer Tayyar, Avn b. Abdullah, Abdurrahman b. Akil, Cafer b. Akil, Abdullah Ekber b. Akil ve Muhammed b. Ebi Said b. Akil (selamullah aleyhim ecmâin) de bu goncaların arasındaydı.

1- Kasıt İbn Ziyad'dır.

Hz. Kasım'ın (a.s) Şahadeti

Sıra, İmam Hasan'ın (a.s) oğlu olan ve amcası İmam Hüseyin'in (a.s) pek sevdiği Kasım'a gelmişti.

Kasım (a.s) gençliğinin henüz baharındaydı.

İmam Hüseyin (a.s) ağabeyinin yadigârı olan Kasım'ın silahlarını kuşanıp şahadete koşmaya hazırlandığını görünce hasretle ona sarıldı, her ikisi de ağlayarak birbirlerine sarıldılar.

İmam (a.s) öz evladı biricik Ali Ekber'ini (a.s) katiller sürüsünün ortasına gönderirken hiç duraksamamış ve hemen izin vermişti. Ama şimdi yüreği Kasım'ın gitmesine bir türlü elvermiyordu.

Çok sevdiği biricik ağabeyi İmam Hasan'ın (a.s) yegâne emanetiydi çünkü o. Kasım ne kadar yalvardıysa da İmam (a.s) ona cihat izni vermiyordu. Sonunda Kasım, gözyaşları içinde İmam'ın (a.s) ellerini öptü, ayaklarına kapanıp ona da izin vermesi için yalvardı ve istediği izni almayı başararak er meydanına koşup yiğitçe çarpıştı. Yaşının küçüklüğüne rağmen Hz. Kasım bu kısa ve kanlı çarpışmada 35 katili öldürmeyi başarmıştı.

Kerbela ravilerinden Hamid b. Müslim şöyle anlatır: "Ben Sa'd oğlu Ömer'in ordusundaydım. Er meydanına henüz buluşuna yeni girmiş çok genç bir çocuğun çıktığını gördüm. Çok yakışıklıydı; yüzü dolunayı andırıyordu. Ayaklarına varan uzun bir gömlek giymiş; sol ayağındaki sandaletin bağcıkları çözülmüştü; bunu hiç unutmam. Amr b. Sa'd Ezdi: "Vallahi ben şu çocuğa saldırıp öldüreceğim!" dedi. "Suphanallah! Neler söylüyorsun sen?! Etrafımı saran onca adam ona yeter zaten, sen ne diye bir çocuğun kanına ellerini bulaştırmak istiyorsun ki?!" dedim. Ama o, bu alçakça niyetinde ısrarlıydı. "Vallahi onu ben öldüreceğim!"

diyerek atını vahşice mahmuzlayıp oraya ulaştı ve kavganın kızıştığı bir sırada kılıçla onun başını yardı. Çocukcağız acı bir feryatla yüzüstü yere kapaklamp "Amca!" diye haykırmıştı.

İmam Hüseyin'in (a.s), yamaçtan süzülen bir kartal gibi ansızın orada belirdiğini gördüm. Bir nara atarak o katiller güruhunun içine daldı ve bir çırpıda hepsini dağıtarak o çocuğun katiline ulaştı. Bir aslan gibi kükreyen Hüseyin'in (a.s) kılıcından kurtulmak için sol kolunu yüzüne tutan Amr'ın kolunun dirsekten koptuğunu gördüm. Amr dehşetle bir çığlık attı. Süvari arkadaşları onu kurtarmak için topluca İmam'a saldırdılarsa da İmam (a.s) onların çoğunu hakladı ve bu kısa ama çok şiddetli çarpışmada Kasım'ın katili olan Amr, atların ayakları altında ezilerek feci şekilde can verdi. Ortalığı saran toz duman çekilince, Hüseyin'in o çocuğun başını dizlerine alıp bağrına bastığını gördüm. Çocukcağız can vermek üzereydi, ayağını toprağa sürüp çekiyordu. Hüseyin (a.s) ona şöyle diyordu:

Allah'a yemin ederim ki yardıma çağırdığın halde senin yardımına koşamamak, koşsa bile yardım edememek ve yardım ettiği hâlde o yardımın sana hiçbir faydasının olmaması amcana pek ağır gelir! Senin canına kıyanlar Allah'ın rahmetinden uzak olsunlar!

Sonra, Kasım'ın cansız vücudunu kucağına alıp cadırlara götürdü; Ehlibeyt şehitlerinin bulunduğu yerde, Ali Ekber'in mübarek nâşının yanına yatırdı Kasım'ı.

Kasım'dan sonra Ebubekir, Hasan, Abdullah b. Ali, Cafer b. Ali, Osman b. Ali ve Ebulfazl el-Abbas'ın kardeşleri gibi Haşimoğullarının diğer gençleri de birer birer İmam'dan icazet alarak cihat meydanına çıkıp İmam

Hüseyin'i (a.s) müdafaa uğruna yiğitçe çarpışarak can verdiler.

Hz. Abbas b. Ali'nin Şahadeti

Annesi Ümm'ül Benin'dir, adı Abbas. Lakabıyla Ebulfazl'dır. Heybetli vücudu ve eşsiz siması onu "Haşimoğullarının ay parçası" lakabıyla meşhur kılmıştı. O kadar uzun boyluydu ki, ata bindiğinde neredeyse ayakları yere değdi. Kerbela'da ağabeyi İmam Hüseyin'in (a.s) minik ordusunun komutanı ve sancaktarıydı. Şehit olduğunda 34 yaşındaydı. Önce üç kardeşini er meydanına gönderdi ve onların İmam Hüseyin (a.s) uğruna çarpışıp şehit düşmelerine şahit oldu, böylece üç kardeşinin şahadetine şahit olmanın ecrine vardı. Onların şahadetinden sonra artık yapayalnız kalmış olan ağabeyi İmam Hüseyin'e (a.s) "Acaba canımı senin uğruna feda etmeme izin verir misin?" dedi.

Onun bu sözü İmam'ı (a.s) pek sarstı. Yiğit kardeşi Abbas'a sarılarak ağladı. Sonra da yaşlı gözlerle ondan son bir defa su getirmesini istedi. Hz. Abbas, Yezidi ordunun karşısına çıkarak onlara öğüt verip nasihatlerde bulundu ve Allah Resulü'nün (s.a.a) Ehlibeyti'ni rahat bırakmalarını istedi. Ama onun iman dolu sıcak sözleri, imansızlar güruhunun taşlaşmış kalbini etkilemedi. Geri dönüp, durumu İmam'a (a.s) bildirdi.

Kervandaki çocuklar susuzluktan inliyorlardı. Fazilet ve erdem timsali Abbas daha fazla dayanamazdı buna; su tulumunu boynuna asıp atına atladı ve yanına sadece mızrağını alarak doludizgin Fırat'a doğru ilerlemeye başladı. İmam'ın (a.s) kervanının su almaması için Fırat kıyılarına dizilen 4 bin asker, Abbas'ı yaklaştırmamak için

onu ok yağmuruna tuttularsa da yiğit Abbas inanılmaz bir cesaretle düşman deryasının ta kalbine daldı. Bir aslanın, tilki sürüsüne saldırması gibi onlara hücum etti.

Hz. Abbas, önüne çıkanı cansız yere seriyor, hızla Fırat'a yaklaşıyordu. Kimse ona yaklaşmaya cesaret edemiyordu artık. Düşman ordusunda olanları görüp de nakleden ravilerin aktardığına göre bu kısa çarpışmada Hz. Abbas b. Ali'nin düşman ordusundan 80 kişiyi haklamıştır. Yıldırım gibi düşman ordusuna dalan Hz. Abbas bir çırpıda Fırat'a varmayı başarmıştı. Nicedir susuzluktan kavruluyordu. Bu zorlu ve sert çarpışma susuzluğunu daha da körüklemiş, dili damağına yapışmıştı. Gürül gürül akan koca Fırat'ın buz gibi sularındaydı şimdi! Gayri ihtiyari bir hareketle eli suya gitti. Avucunu doldurup tam içeceği sırada ağabeyi İmam Hüseyin'le (a.s) Ehlibeyt'in susuz yavrucaklarının halini hatırladı..

Avucundaki suyu Fırat'a geri döktü!

Hemen su tulumunu doldurmaya başladı.

Su tulumunu sağ omzuna atıp var gücüyle dizginlere asıldı. Bir an önce kervana varmalı ve susuzluktan kıvranan yavrucaklara su yetiştirmeliydi.

Ne var ki, Yezid ordusu onu dört bir yandan kuşatmış, çadırlara su götürmemesi için binlerce atlı üzerine çullanmıştı. Onlar aç kurtlar misali saldırıyor, kahraman Abbas ise aslanlar gibi bu etten duvarı yara yara ilerliyordu. Soysuz bir münafık, gizlendiği hurma ağacının ardından ansızın kılıcını sallayarak Abbas'ın sağ kolunu yere düşürdü. Ama o, hiçbir şey olmamışçasına su tulumunu hemen sol omzuna atarak vahşiler sürüsünü gerilemeye zorladı. Bir yandan da meydanı titreten naralarla şu recezi okuyordu:

"Vallahi sağ kolumu kesseniz de,
Koruyacağım dinimi gerçekten de

Pak ve emin Peygamber'in evlâdını,
Koruyacağım ben sadık imamımı!"

Hz. Abbas (a.s) tek koluyla dövüşe devam ediyordu ki, ansızın aynı melun yine onu pusuya düşürerek sol kolunu da kesti. Yiğit Abbas su tulumunu dişiyile tutup üzerine kapanarak kervana ulaştırmaya çalıştı. Ancak, tuluma saplanan bir ok onun son ümidini de alıp götürmüştü ve su yere dökülmüştü. Ansızın gelen ikinci ok, kolsuz ve savunmasız olan Abbas'ın göğsüne saplanınca, atından yere düştü ve kahraman Abbas "Kardeşim bana yardım et!" diye bağırdı.

İmam Hüseyin (a.s) yanına vardığında Abbas kollarını yitirmiş, yüzlerce yara almış bir hâlde, kanlar içinde yerde yatıyordu. İmam (a.s) gözyaşları içinde Abbas'ını kucaklayıp: "**İşte şimdi belim kırıldı ve tedbirim ve çarem azaldı!**" dedi.

Hz. Abbas'ın ihlâs, cesaret, fedakârlık, vefa ve şahadet aşkı öylesine eşsizdi ki, İmam Seccad (a.s) onu anarken şöyle buyurur:

Allah, amcam Abbas'a rahmet eylesin; kardeşi için kendisini feda etti, canını onun uğruna verdi, onun uğrunda kollarını vermekten çekinmedi. Yüce Rabbi de buna karşılık iki kanat verdi ona; bu kanatlarla cennette meleklerle birlikte dilediği gibi uçar. Amcam Abbas'ın kıyamet günü Yüce Allah indinde öyle bir makamı olacaktır ki, bütün şehitler gıpta edecektir ona!

Özgürlükçüler Önderi Hüseyin'in Savaşı ve Şahadeti

İmam Hüseyin (a.s) artık yapayalnız kalmıştı. Etrafında ona yardım edecek hiç kimse kalmamıştı. Kardeşlerinin, çocuklarının, ashabının kanlı bedenleri Kerbela'nın kızgın toprağında yatıyordu.

İmam Hüseyin'in (a.s) kalbi, dayanılmaz acı ve kederle doluydu ama başı dimdikti. Olanca heybeti ve öfkeyle çatılmış kaşlarıyla karşısındaki azgın güruhu seyrediyordu atının üzerinde. Onun en sevdiği insanlar, yeryüzünün en nadide insanları bu azgın güruh tarafından katledilmişti şu birkaç saat içinde. Ve haramiler bu iğrenç katliamı kutluyor, iğrenç kahkahalar atarak gülüp tepiniyor, onu şimdi yapayalnız yakalamamın kendilerine verdiği hayvanî zevkle ona pençe ve tırnak göstererek tehdit ediyorlardı. Cahiliye devrinden taşıyıp Hz. Resulullah (s.a.a) döneminde ustaca bir münafıklıkla gizledikleri intikam ve kin hırsıyla dolu o iğrenç yüzlerini, şimdi açığa çıkarmışlardı. Bir aslanı tek başına yakalayıp pusuya düşüren bu çakallar sürüsü, hem ona yaklaşmaktan dehşetle korkuyor, hem de onu bir an önce parçalayabilmek için dişlerini gıcırdatıp fırsat kolluyordu.

İmam Hüseyin (a.s) ilâhî sevgi ve vefa timsali, bir dağ heybetiyle eyere oturmuş, haramiler güruhunun zafer edalarıyla etrafını sarmasını seyrediyor, bakışlarında cennet nuru parlıyordu. Şirk ve fesadın doruğunu seyreden peygamberlerin bakışlarındaki nefret ve acıma duygusu vardı onun da bakışlarında. Atını mahmuzlayıp iyice yaklaştı onlara. Vahşiler güruhunun karşısında vakarla durdu. Birkaç saat içinde uğradığı bela ve felaketler ve bağrını dağılayan evlat ve kardeş acısı, onca şehidin kalbine

vurduğu dert, inanılmaz bir vakar ve olağanüstü bir heybet katmıştı İmam'ın (a.s) heybetine. Kalbi acı ve öfkeyle dolduğu halde, sevgili Rabbinin rızası için, bu azgınlık güruhunu son bir kez daha hidayete davet edip ebedi cehennem ateşinden kurtarabilmek amacıyla, peygamberimsi bir yumuşaklık ve metanetle onlara seslenip gür bir sesli haykırdı:

Ey Cemaat! Ne yüzünden benim kanımı helal görüyorsunuz? Ben sizin Peygamber'inizin kızının oğlu değil miyim?! Aramızda Resulullah'ın çoluk-çocuğuna zarar vermek isteyen düşmanı engelleyecek kimse var mı?! Bizim hakkımızda Allah'tan korkan biri var mıdır aramızda?! Allah'tan sevap alma ümidi ile yardıma koşacak kimse var mı burada?! Allah rızası için bize yardımcı olmak isteyen var mı aramızda?!

İmam Hüseyin'in (a.s) nefesindeki hidayet nuru kelamına yansımış ve Yezid ordusundan Sa'd b. Heres el-Ensari ile kardeşi Ebu'l-Hutuf'un gaflet uykusundan uyanarak ebedi zillet ve cehennemden kurtulmalarını sağlamıştı. İmam'ın (a.s) sözleriyle kendilerine gelen bu iki kişi, aniden saf değiştirip Yezidi orduya saldırdılar. Çok sayıda katili yere serdikten sonra da şahadet saadetine nail oldular.

İmam'ın (a.s) kendisine yardım edecek birini aradığını duyan kervandaki kadınlar yüksek sesle ağlamaya başladılar. İmam (a.s) çadırların önüne gelip kardeşi Zeyneb'e (s.a): **"Minik yavrumu getir de onunla vedalaşayım!"** dedi. Kundaktaki bebeği getirdiler, İmam (a.s) onu son kez öpmek için başını uzattığı sırada Yezid ordusunun okçularından Hermele b. Kahil Esedi'nin attığı

ok, yavrucağın boğazına saplandı. Bebek babasının kollarında can vermişti. Avucunu bebeğin boğazından akan kana tuttu; avucu kanla kolunca onu göğze savurup: **"Allah'ım! Bu da kolaydır bana. Zira sen her şeyi görmektesin!"** buyurdu.

Sonra da atımı doludizgin düşmanın üzerine sürüp şu recezi okudu:

Bu topluluk döndü dinden, saptı küfre.

Allah'ın rızasına sırt çevirmişlerdi eskiden de.

Ali ile en hayırlı ebeveyne sahip ve en kerim

Oğlu Hasan'ı katletmişlerdi bu güruh-u zalim!

"Halkı toplayın savaşmak için Hüseyin'le!"

"Haydi, durmayın gelin!" diyen bunlardı yine!

Kınından çıkmış kılıcını elinde tutar bir hâlde İbn Sa'd'ın ordusunun karşısına geçti. Hayata doymuş, Rabbiyle buluşacağı anın özlemiyle tutuşup şahadete susamıştı. Şöyle bir recez okudu:

Oğluyum ben pak Ali'nin, Âl-i Haşim'den.

Bunlar yeter bana, başka şeyle öğrenmem.

Ceddim Resulullah'tır, en üstünü canlıların!

Biz, Allah'ın meşalesiyiz arasında insanların!

Anam Fatıma'dır benim! Peygamber'in kızı.

Amcam Cafer-i Tayyar'dır cennette iki kanatlı.

Allah'ın dosdoğru kitabı nazil olmuştur bize.

Vahiyle hidayet bizde amlır hep iyilikle.

Biz, tüm insanlara Allah'ın eminleriyiz.

Ve bunu gizli -açık, herkese söylemişiz!

Havuz'un sahipleriyiz, içiririz bize uyanlara

Resulullah'ın kâsesiyle, kimse kalkamaz inkâra!

Şiilerimiz itaat edenlerin en hayırlılarıdır.

Düşmanlarımızsa kıyamette hüsrandır!

İmam (a.s) daha sonra harami guruhundan er istedi. Karşısına kim çıktıysa bir vuruşta cehennemi boyluyordu. Yezid ordusunun en gözü pek kâfirleri İmam'ın (a.s) karşısında sadece birkaç saniye durabilmiş, çok geçmeden, onunla teke tek savaşa cüret eden kimse kalmamıştı. İmam (a.s) küfür ordusunun sağ kanadına yıldırım gibi dalarak şu recezi okumaya başladı:

Ölüm hayırlıdır zilletle yaşamaktan,

Zillet de cehennem ateşine atılmaktan!

Haramiler ordusunun sol kanadına saldırırken de şu recezi okumaktaydı:

Ben Ali oğlu Hüseyin'im!

Baş eğmemeye yeminliyim!

Yeminliyim babamın soyunu savunmaya,

Resulullah'ın dininden dönmem asla!

Aşura gününün şahitlerinden biri şöyle anlatır:

Etrafını kalabalık ordular sardığı, evlatları ve yarenleri gözleri önünde öldürüldüğü, ailesinin kadınları ve çocukları kuşatma altına alındığı halde Hüseyin gibi cesaret ve kahramanlık sergileyebilen bir başkasını vallahi görmedin ben! Çünkü bütün bu acılara ilaveten aldığı yaralar ve çektiği korkunç susuzluk dayanımlı gibi değildi. Tüm bunlara rağmen onun azim ve metanetinde zerrece gevşeme olmadı, cesaret ve umudu zerrece azalmadı, inanılmaz bir azim ve salâbetle savaşıyor, vurduğunu deviriyor, kılıcının dairesine gireni öldürüyordu. Düşman askerlerinin en azılıları ona saldırmaya yeltendiğinde öylesine yıldırım gibi iniyordu ki, aslan saldırısına uğrayan sürüler gibi onun önünden kaçışıyor, can havliyle sığınacak delik arıyorlardı. Allah'ın aslamı Ali'nin oğluydu o; düşmanı tarumar

ettiğinde karşısına yeni birlikler çıkıyor, o sanki hiç yorulmamış gibi fırtına misali ortalarına dalıp çekirge sürüsü gibi onları da dağıtıyor ve kısa sürede etrafı boşalınca tekrar düşmana karşı durup: "**La havle vela kuvvete illa billâh!**" diyordu.

İbn Şehraşub'la diğer tarihçiler Aşura günü İmam Hüseyin'in (a.s) girdiği çatışmalarda yaralandığı binlerce kişiden başka, öldürdüğü kâfir sayısının bin dokuz yüz elli kişi olduğunu yazarlar. Bunu gören Sa'd oğlu Ömer, İmam Hüseyin'le (a.s) baş edebilecek kimse olmadığını ve bu gidişle bütün ordusunun dağılacağını anlamıştı. Hemen kendisini toparlayarak askerlerine: "Yazıklar olsun size! Kiminle savaştığımızı bilmiyor musunuz siz?! En güçlü Arap silahşorları yere seren ve Allah'ın aslamı lakabını alan yenilmez savaşçı Ali'nin oğlu var karşımızda! Bütün birlikleri toplayıp dört bir taraftan hep birlikte saldırın ona, yoksa hepimizin işi bitiktir!" diye bağırdı.

Sayıları on binleri bulan katiller sürüsü ok, mızrak, kılıç ve hatta taşlarla o hazrete karşı toplu bir saldırıya geçtiler. Bu sırada bir an İmam (a.s) ile çadırların arasına girebilmeyi başardılar. Düşman birliklerinden biri bunu fırsat bilerek alçakça bir girişimde bulundu ve içinde kadınlarla çocukların olduğu çadırlara doğru hücumla geçti.

Bunu gören İmam (a.s) buyurdu ki:

Ey Ebu Süfyan Oğullarının Şileri! Dininiz yoksa ve kıyamet gününe inanmıyorsanız, en azından özgür olun. Aslınıza dönün! Sizler Arapsınız! Araplar merttirler!

Şimr uzaktan: "Ey Fatma'nın oğlu, neler diyorsun sen?!" diye bağırdı. İmam (a.s) şöyle karşılık verdi:

Ben sizinle savaşıyorum, siz de benimle savaşmaktasınız. Kadınların ne suçu var?! Bari ben yaşadığım sürece isyankârlarınızı ailemin çadırlarından uzak tutun!

Şimr adamlarına: "Ey Askerler! Bu yiğit ve kerim adamın ehlibeytinden uzak durun. Onu öldürmeye çalışın. Zira bizim işimiz sadece onunla!" dedi.

Bütün birlikler tekrar İmam'a (a.s) saldırdı, İmam da (a.s) atını doludizgin onların üzerine sürerek kahramanca bir çatışmaya daha girdi. İnanılmaz bir güçle vuruyor, karşısına çıkamı cansız yere seriyordu. Hangi tarafa yönelse askerler önünden kaçıyor, çil yavrusu gibi dağılıyorlardı. İmam (a.s) bu korkaklar sürüsüyle savaşmaktan yorulmuştu. Bir yandan da susuzluk takatini kesiyordu.

Atını Fırat'a doğru sürdü. Onun susuzluğunu gidermesi halinde yepyeni bir enerjiyle kendilerine saldıracağını bilen Yezid ordusu dehşete kapılmış, İmam'ın (a.s) suya ulaşmasını engellemek için telaşa düşmüştü. Ordu Fırat'la İmam'ın arasına girmişti artık.

Dört bin okçuyla Fırat'ın kıyılarına dizilen ordunun komutanları olan Aur Selmî ile Amr b. Haccac, Sa'd oğlu Ömer'in komutasındaki orduya bağırarak İmamı oraya yaklaştırmamalarını istediler. Ama İmam (a.s) göz açıp kapayıncaya kadar önünü kesen etten duvarı elindeki kılıçla yarmayı başararak Fırat'a ulaşmıştı. Bir avuç su aldı, tam içeceği sırada katiller sürüsünden biri onu engellemek için: "Hey! Hüseyin! Sen suyun peşindeyken düşmanların namusuna saldırıyor, baksana!" diye bağırdı.

Bu söz, İmam'ın (a.s) avucundaki suyu dökmesine yetmişti. İffet ve mertlik timsali İmam Hüseyin (a.s) bir damla su içmeden bir çırpıda çadırlara ulaştı.

İmam Hüseyin (a.s) bir kez daha o içler acısı sahneyi yaşadı. Ehlibeytiyle bir daha vedalaşıp onlara sabırlı ve güçlü olmalarını söyleyerek şöyle buyurdu:

Şunu biliniz ki, Yüce Rabbim sizi koruyacaktır.

Onlar size dokunamayacak ve Rabbim onların şerrinden sizi kurtaracaktır. Allah bu işin sonunda size hayır ve iyilik verecek; düşmanlarınızı ise türlü bela ve azaplara boğacak. Buna karşılık sizi türlü nimetler ve kerametlerle mükâfatlandıracaktır. O hâlde, şikâyette bulunmayın ve konuşmayın. Aksi hâlde makamınız alçalır.

Sonra İmam (a.s) tekrar savaş meydanına dönüp katiller sürüsüyle yaman bir çarpışmaya girişti. Kısa sürede birçoğunu kanlar içinde yere sermişti. Yezid ordusu İmam'ı (a.s) ok yağmuruna tuttu, o yiğit ve korkusuz insan hiçbir şeye rağmen düşmana sırt çevirmiyordu. Zırhına saplanan oklarla mübarek göğsü âdeta ok sadağına dönüşmüştü. Aşura gününün şahitlerinden olan İmam Bâkır (a.s): "**Dedem İmam Hüseyin'in mübarek vücudunda o gün tam 320 yara saydık**" der.

Savaş iyice kızışmış, İmam'ın (a.s) kılıcından kaçan korkaklar onun etrafını boşaltmış ve sürekli ona taş ve mızrak savuruyorlardı. İmam (a.s) çok yorulmuştu; bir yandan aldığı yaralar, diğer yandan nicedir kızgın güneşin altında çektiği susuzluktan bitkin düşmüştü artık. Nefes tazelemek için bir lahza durdu. İşte tam bu sırada katiller guruhundan bir soysuzun savurduğu taş, İmam'ın (a.s) mübarek alnını parçalayıp bütün yüzünü kanlara boyadı.

İmam (a.s) gözlerine inen kanları temizlemek için elbisesinin eteğini kaldırdığı sırada bir başka soysuzun attığı üç köşeli zehirli bir ok cennet gençlerinin efendisinin

mübarek göğsüne saplandı. Yakından atılan uzun ok, İmam'ın (a.s) mübarek göğsünden girip sırtından çıkmıştı.

İmam'ın (a.s) ağzından şu cümleler döküldü:

Bismillahi ve billahi ve ala millet-i Resulullah,
sallallahu aleyhi ve alih...

Elini atıp oku uç kısmından tuttu ve çekip çıkardı! Öldürücü bir yaraydı bu. Okun çıktığı yerden oluk oluk kan akıyordu. Resulullah'ın (s.a.a) nadide çiçeği İmam Hüseyin (a.s) elini yaranın altına tutup kanla doldurdu ve avucundaki kanı göğse serpti ve bunu birkaç kez tekrarladı. Bu sırada inanılmaz bir şey oldu! İmam'ın (a.s) göğse serptiği kanlardan bir damlası bile yere düşmedi. İmam (a.s) tekrar avucuna doldurduğu kanı bu defa da yüzüne gözüne sürüp mübarek sakalını kanıyla adeta yıkayarak şöyle buyurdu:

Yüzüm gözüm kanlar içinde, kendi kanıma
boyanmış olarak ceddim Resulullah'la buluşacağım
ve katillerimin adını ona söyleyeceğim!

İmam'ın (a.s) artık savaştaki gücü kalmamıştı. Bunu fırsat bilen Salih b. Veheb Mezenî adlı soysuz, aniden saldırarak mızrağını var gücüyle İmam'ın göğsüne sapladı. Bu şiddetli darbe, takva ve vefa dağıtı devirmiş, İmam (a.s) dayanılmaz bir acıyla atından yere düştü. Sağ yanağı üzerine yerde yatıyordu. Ama o hâlâ direniyordu. İnanılmaz bir güçle ayağa kalkmayı başardı. Güçlülükte ayakta duruyordu; onu öldürmek için yanına yaklaşanların kimi ani bir korkuyla, kimi de ani bir utançla geri çekiliyor, cennet gençlerinin efendisine dokunamıyorlardı. Derken Malik b. Yesir adlı bir soysuz iğrenç küfürler ederek atını İmam'a (a.s) doğru sürüp kılıcıyla onun mübarek başını yardı.

Bu sırada İmam'ın (a.s) ağabeyi Hz. İmam Hasan'ın (a.s) küçük yaştaki oğlu Abdullah, çadırlardan fırlayıp çok sevdiği amcasına doğru koşmaya başladı. Hz. Zeyneb (a.s) onu engellemeye çalıştı; İmam (a.s) da görmüş ve Hz. Zeyneb'e: "**Onu bırakma, engel ol!**" diye bağırmıştı. Ama sevgili amcasını o halde görmeye dayanamayan küçük Abdullah'ı kimse tutamadı. Bir çırpıda amcasına ulaştı.

Tam bu sırada Bahr b. Ka'b kılıcını İmam'a indirmek için hazırlanıyordu ki, Abdullah masumane bir hareketle minik kolunu amcasını korumak için siper etti ve "Yazıklar olsun sana! Amcamı mı öldürmek istiyorsun?!" diye haykırdı. Caninin kılıcı masum yavrucağın kolunu koparmış, küçücük kolu derisinden yere sallanmıştı. Abdullah acı ile feryat etti. İmam, son bir gayretle küçük Abdullah'a sarılıp onu bağrına bastı. Minik Abdullah bir müddet sonra amcasının kollarında çırpınarak can verdi.

Çakallar sürüsü, birkaç dakika öncesine kadar bakmaya bile korktukları aslanı ağır yaralar içinde yapayalnız ve kıpırdıyamayacak bir halde ele geçirmiş olmanın zevkiyle hayvanca çığlıklar atıyordu. Sinelerinde yıllardır Muhammed-i Mustafa'nın (s.a.a) soyuna ve Allah'ın aslanı, şah-ı merdan Aliyyu'l-Murtaza'ya (a.s) besledikleri kını kusmak için fırsat kollayan aşağılıklar sürüsü, yıllardır bekledikleri fırsatı ele geçirmişlerdi şimdi.

Yetişen her soysuz, bir darbe indiriyordu mazlum ve savunmasız Hüseyin'e!

Şimr: "Ne bekliyorsunuz hâlâ!" diye bağırdı hayvanca: "İşini neden bitirmiyorsunuz şunun?!"

Vücudunun paramparça olmasına ve onca öldürücü yara almasına rağmen Allah'ın aslanının oğlu hâlâ dimdik ayakta duruyordu.

Tarihin bütün soysuzlarına; insanlığın gördüğü ve göreceği bütün münafıklarla satılmış katillere meydan okurcasına adeta.

İğrenç çığıllıklarla tekrar saldırdılar İmam'a (a.s). Hasin b. Temim adlı soysuz, ayakta can vermek üzere olan İmam Hüseyin'in (a.s) mübarek ağzına bir ok sapladı!

Ebu Eyyub Ganevî adlı bir diğèrinin attığı ok, İmam'ın (a.s) mübarek boğazına saplandı.

Hz. Resulullah'ın (s.a.a) buselere boğduğu yerlerdi bunlar. Buralarda Resulullah'ın dudaklarının izi vardı. Ümmetinin azgınları o mübarek yerleri ölüm oklarıyla vurmadaydı şimdi.

"Sizler için yerine getirdiğim peygamberlik vazifesine karşılık olarak, soyum olan Ehlibeyti'mi sevmenizden başka bir şey beklemiyorum sizden!"¹ diye buyuran Peygamber'lerine, ümmeti böyle teşekkür etmedeydi şimdi.

Hz. Resulullah'ın (s.a.a) Ehlibeyti'nin nadide yiğidi İmam Hüseyin'e (a.s) azgın köpekler gibi saldıranlar; asr-ı saadet döneminden beri gizlenen bir küfür ve şirkin zehrini kusmaktaydılar iman timsaline şimdi.

Zur'e b. Şerik İmam'ın (a.s) sol eline bir kılıç savurdu. Eli, avucundan kopup yere düştü İmam'ın.

Bir diğèr zalimin omzuna vurduğu darbeye İmam (a.s) yere yığıldı.

Takati kalmamıştı artık. Zorlukla ayağa kalkmaya çalışıyor, ama savunmasız vücuduna inen darbelerle tekrar yere düşüyordu.

1- "De ki: Ben buna karşılık sizden akrabalık sevgisinden başka bir ücret istemiyorum." (Şûrâ, 23)

Derken Sinan b. Enes adlı bir soysuz, mızrağını var gücüyle İmam'ın mübarek boğazına sapladı. Hâlâ yıkılmadığını görünce bu defa da İmam'ın mübarek göğsüne indirdi mızrağını. Bununla da yetinmeyip sadağından çektiği oku İmam'ın (a.s) boğazına sapladı.

İmam (a.s) düşmüş, yere yığılmıştı artık.

Huli b. Yezid İmam'ın başını kesmek için koştı, ama ona yaklaşınca korkuyla titreyip geri döndü.

Kötülük ve gaddarlıkta diğèrlerinden daha ileri olan Şimr, ona sinirlenip küfürler savurarak hançerini çekti ve inanılmaz bir canilik işleyerek İmam Hüseyin'in (a.s) mübarek başını kesti.

Bu sırada koyu siyah renkli bir toz bulutu havayı sardı. Birdenbire kızıl bir rüzgâr esmeye başladı ve ortalık karardı.

Kimseden çıt çıkmıyordu. Herkes korku ve dehşetle ilahî azabı beklemedeydi. Bir süre sonra hava sakinleşti ve hava aydınlanmaya başladı.

Evet, böylece Aşura güneşi al kanlara boyanmış, Yüce Yaradan'ın canlı Kur'an'ı olan Ehlibeyt-i Resulullah'ın (s.a.a) İmam Hüseyin'i (a.s), Emevîlerin bir avuç kiralık katili eliyle; İslâm'a ve Hz. Muhammed'e (s.a.a) kin besleyen azgın bir grup tarafından lime lime edilip ayaklar altına alınmıştı. Dinler tarihinin gördüğü ve göreceği en büyük facia ve insanlık tarihinin şahit olduğu en kara sayfaydı bu.

Selam olsun sana ey Sarallah, ey Allah'ın kanı!

Uğruna canlarını feda etmekten çekinmeyip şüheda silsilesine baş tacı olan o büyük ruhlara selam olsun.

İmam Hüseyin'in (a.s) Ahlâkı ve Tavırları

İmam Hüseyin'in (a.s) yüce Rabbine ibadet ve din-i mübin-i İslâm'ın prensip e ahkâmını insanlara öğretip

yaşatmakla geçen 56 yıllık hayatı dikkatle incelendiğinde, bu örnek insanın, ceddi Resulullah'ın (s.a.a) dininin ihyasından başka gaye taşımadığı ve ömrünü, bizlerin idrakinden dahi aciz kalacağımız çok üstün ve derin manalara vakfettiği anlaşılacaktır.

Şimdi bu nadide insanlık öğretmenin hayatından bazı kesitlere kısaca göz atalım.

İbadeti

İmam Hüseyin (a.s) ibadet, namaz ve duaya pek düşküdü, Kur'ân okuyup Rabbine istiğfarda bulunmayı pek severdi. Bazen bütün gününü ve gecesini yüzlerce rekât namaz kılmakla geçirirdi.¹ Hatta ömrünün son gecesini dua ve ibadetle geçirebilmek için düşmanlarından mühlet isteyerek: "*Rabbim de bilir ki, ben namaz kılmayı, Kur'ân okumayı ve doyasıya dua edip istiğfarda bulunmayı pek severim!*" buyurmuştur.²

Haccı

İmam (a.s) defalarca yaya olarak haccetmiştir.³ Galib Esedi'nin oğulları Beşer'le Beşir şöyle rivayet eder: Zilhicce ayının dokuzuncu günü, Arefe'nin ikinci vaktinde, Arafat çölünde İmam Hüseyin'le (a.s) beraberdik. Büyük bir kulluk ve itaat duygusuyla çadırdan çıkıp evlatları, kardeşleri ve ahabından kalabalık bir grupla dağın sol eteğinde durdu, Kâbe'ye döndü, zayıf ve kimsesiz düşkünler gibi ellerini semaya açıp şöyle dua etti:

1- Ikdu'l-Ferid, 3/143.

2- el-İrşad, Şeyh Müfid, s.214.

3- Menâkıb-ı İbn Şehraşub, 3/224 ve Usdu'l-Gâbe, 2/20.

Allah'a hamdederim. Hiçbir şey O'nun kaza ve iradesini reddedemez. O'nun lütuf ve bağışını engelleyemez. Cömertlik ve bağışta sınırsızdır. Gizlilik edenler O'ndan bir şey gizleyemez, O'na emanet edilen şeye hiçbir şey olmaz. Herkesin ödülünü ve cezasını O verir. Kanaatkâr kullarının hallerini ıslah edip düzelten, zayıflarla güçsüzlere acıyan O'dur. Menfaatleri ve parlayan nurlu kitap Kur'ân'ı indiren O'dur. Duaları duyan, müşkülleri gideren, iyilerin mertebesini yükselten, zalimleri ezendir O. O'ndan başka ilah yoktur, eşi ve benzeri yoktur; O'dur duyan, gören, bilen latif¹ olan, her şeye muktedir ve her şeye kadir.

Ey Yüceler Yücesi! Sana dönüyor, sana yöneliyorum. Senin Rabbim olduğuna şahadet ederim; senin yaratıcım olduğumu ve sonunda mutlaka sana döneceğimi itiraf ve ikrar ederim. Ben henüz hiçbir şey değilken ve benden henüz bir iz, bir işaret bile yokken bana nimet vermeye başlayıp beni topraktan yarattın. Sonra, önceden tayin ve mukadder etmiş olduğun hidayet için sapasağlam şekilde dünyaya getirdin beni. Beşikte minik bir bebekken, koruyup kolladın beni ve gıdalardan o güzel sütü rızk ettin bana, bakıcıların kalbini yumuşak ve şefkatli kıldın bana, şefkatli anaların terbiyesiyle büyüttün beni ve cinlerin gizli eziyet ve kötülüklerinden korudun beni. Aşırılık ve eksiklik

1- Merhum Şeyh Saduk, Allah'ın isimlerinden olan Latif'in anlamı hakkında şöyle yazar:

Latif'in iki anlamı vardır: 1- Çok minik şeyleri yaratan ve işleri çok ince, dakik ve zarif olan. 2- Yarattıklarına iyilikte bulunan, lütuf eden. bk. Tevhid-i Saduk, s.217.

illetlerinden muhafaza ettin beni. Evet, bu sebeplerledir ki, senin merteben pek yücedir ey Rahim, ey Rahman! Derken, dil açıp konuşmamı sağladın ve bütün nimetlerini tamamladın bana. Her yıl eğitip büyüttün beni. Ta ki yaratılışım tamamlanuncaya ve gücüm- enerjim dengeleninceye kadar. Hücet ve delillerini tamamladın bana; seni tanıma marifetini ilham ettin bana, hikmetlerinin şaşırtıcılıklarıyla hayretler içinde bıraktın beni, yerde ve gökte gerçekleştirdiğin eşsiz yaratıcılıklarına ağâh kıldın beni, seni anmam ve sana şükretmem gerektiğinden haberdar kıldın beni. Sana ibadet ve itaatte bulunmayı farz kıldın bana, peygamberlerinin getirdiklerini anlamamı sağladın, senin rızanı sağlayacak şeyleri kabullenmeyi kolaylaştırdın bana ve bütün bu merhalelerde sürekli bana yardım ve lütuflarda bulunarak sana minnettar olmamı sağladın!

Ey sevgili Rabbim! Bazı nimetlerden beni mahrum kılmaya gönlün elvermedi, eşsiz keremin, cömertliğin ve ihsanıyla türlü yiyecekler, içecekler ve giyecekleri rızık kıldın benim için.

Bütün nimetlerini bana tamamlayıp da bütün belaları benden uzaklaştırdığında; cehaletim ve sana karşı küstahlığım; beni sana yaklaştıracak ve senin rızanı kazanmama yardımcı olabilecek şeylerden beni mahrum bırakmana neden olmadı.

Ya Rabbim! Senin hangi nimetlerini sayayım, hangisini anayım, lütuflarından hangisinin şükürünü yerine getireyim? Zira senin lütuf ve nimetlerin, saymaya kalkışanların sayamayacağı kadar çok, muhasebecilerin asla hesaplayamayacakları kadar sınırsızdır. Dahası; benden uzaklaştırdığım belalar,

felaketler, sıkıntılar ve sorunlar; bana aşikâr olan sağlık, afiyet ve rahatlıktan kat kat fazladır elbet.

Allah'ım! İmanımın hakikatine şahit tutarım seni. Bütün çağlar ve asırlar boyu hayatta kalacak olsam ve senin nimetlerinden sadece bir tekinin şükürünü hakkıyla yerine getirmeye kalkışsam; bizzat senin lütfün olmadan ve beni minnettar bırakacak lütfünden yardım almadan bunu başarabilmem mümkün değildir; bu durumda da söz konusu lütfün başlı başına yeni bir şükür gerektirecektir!

Ya Rabbi! Seni adeta görürcesine senden korkup sakınan biri kıl beni! Takva ve senden korkup sakınma nimetiyle mesut et beni. Günah ve itaatsizlik nedeniyle zavallı hale düşürme şu kulunu.

Ya Rabbi! Nefsime ve canıma müstağnilik, kalbime yakın, amelime ihlâs, gözüme aydınlık, dinimde basiret ve hakkı görebilme yeteneği ver bana ve vücudumun azalarından faydalandır beni.

Ya Rabbi! Varlık âlemindeki nimetlerini ve paha biçilmez lütuf ve bağışlarını saymak istesem, sayamam.

Ey Yüce Rabbim! Kerem eden sensin. Nimet veren sensin. İyilikte bulunan sensin. Fazilet ve erdemle davranan sensin. Bağışımı kemale erdiren sensin. Rızık veren sensin. Tevfik lütfeden sensin. Lütfedip veren sensin. Başkalarına muhtaç etmeyen sensin. Maya veren sensin. Sığındırıp korumasına alan sensin. Bana gerekli şeyleri temin eden sensin. Hidayet eden sensin. Bizi sürçme ve tehlikelerden koruyan sensin. Kusurları ve sırları örten sensin. Affedip bağışlayan sensin. Yardım eden sensin. Güç veren sensin. Zafer veren sensin. Şifa veren sensin. Afiyet ve sıhhat veren sensin. Aziz kılıp onurlu eden sensin. Pek yüce ve

pek büyüksün Ya Rabbim! Daima ve ebediyen hamd-u sena sana hastır. Sadece sana, sadece sana mahsustur! O halde ey Yüce Yaratıcı! İsyanıma itiraf ediyorum, beni affet ve günahlarımı bağışla!¹

O gün Hz. Hüseyin (a.s) bu duasıyla oradakilerin kalbini öylesine etkileyip Allah'a yöneltti ki herkes yüksek sesle ağlamaya başladı. İmamlarının her kelimesiyle onlar da Allah'ı çağırıyor, yakarıyor, 'âmin' diyorlardı.

Orucu

İbn Esir Usdu'l-Gabe adlı kitabında şöyle yazar: "Hz. Hüseyin pek fazla namaz kılar, pek fazla oruç tutar, hacca gider, sadaka verir, iyi ve güzel olan her şeyi yapardı."²

İmam Hüseyin'in (a.s) öylesine etkileyici ve ulaşılmaz görkemli bir kişiliği vardı ki, ağabeyi İmam Hasan'la (a.s) yaya olarak hacca gittiklerinde yolda rastladıkları önemli şahsiyetler ve tanınmış insanlar, bu iki büyük imamın hürmetine, hemen bineklerinden inip onlarla birlikte yaya yürürdü.³

Tevazuu

İmam Hüseyin'in (a.s) yaşadığı toplumda bunca sevilip sayılmasının en önemli nedeni, onun tam anlamıyla bir halk insanı olması ve her kesimden insanla iç içe ve samimi

1- Bu dua için bk. İkbâl, Seyyid b. Tavus, 339/350; Beledü'l-Emin, Ke'femî, 35/358; Biharü'l-Envar, Allame Meclisî, 98/213'ten sonrası; Mefatihü'l-Cenan, Muhaddis Kummî. Bu duanın Arapçasını bu eserlerde bulmak mümkündür.

2- Usdu'l-Gabe, 2/20.

3- Zikru'l-Huseyn, 1/152; Riyazu'l-Cinan'dan naklen, Bombay basımı, s.241; İnsabu'l-Eşraf.

yaşayabilmesiydi. İnsanları dışlamazdı, fevkalade sosyal bir insandı, toplumun atan kalbiyle uyumlu bir gidişatı vardı. O da herkes gibi içinde yaşadığı toplumun iyi ve kötü günlerinde toplumla birlikteydi. Yüce Allah'a beslediği sarsılmaz iman ve ihlâsı, onu toplumuyla özdeşleştirmiş, toplumunun insanlarının dert ortağı olmasını sağlamış, bu da herkesçe sevilip sayılmasına yol açmıştı. Yoksa ne göz alıcı sarayları, ne de etrafında dönen hizmetkârları ve muhafızları vardı onun.¹

Onun sosyal kişiliğini çok iyi anlatan bir olayı kısaca aktarmaya çalışalım:

Bir gün yoldan geçerken, bir grup yoksul insanın sırtlarındaki abaları yere serip üzerine oturduklarını ve kuru ekmek kırıntıları yediklerini gördü. Onu da buyur ettiler, İmam (a.s) bu samimi daveti hemen kabul edip yanlarına oturdu ve onlarla birlikte ekmek kırıntılarından yiyip: "**Allah kibirli insanları sevmez.**" buyurarak hamdedip ayağa kalktı ve "**Ben sizin davetinizi kabul ettim, siz de benim davetimi kabul edin ve benimle gelin.**" dedi. Onları evine götürdü, evde ne varsa, hazırlanıp getirilmesini istedi² ve bu yoksul insanlara samimi ve sıcak bir atmosferde ziyafet çekip onlarla kaynaşarak muazzam bir alçakgönüllülük ve sosyal yaşam dersi vermiş oldu.

Yardımsaverliği

Şuayb b. Abdurrahman Huzâî şöyle anlatır: "Ali oğlu Hüseyin (a.s) şehit olduğunda sırtında nasıra benzer kabarıklar fark ettiler. Nedeni sorulduğunda oğlu İmam

1- Nahl Suresi, 22.

2- Ayyaşî Tefsiri, 2/222.

Seccad (a.s): **"Bunlar babamın sırtında taşıdığı torbaların izleridir. Şehrin kimsesiz ve yaşlı yoksullarıyla yetimlere ve dullara geceleri sırtında yiyecek taşırdı!"** buyurdu.¹

Mazlumları Koruması

İmam Hüseyin (a.s) mazlumlara ve çaresiz kadınlara yardım etmeyi pek severdi. Ureyneb ile kocası Abdullah b. Selam olayı bunun en bariz örneklerinden biridir:

Muaviye'nin şehvetperest oğlu Yezid, refah içinde yüzdüğü ve istediği her şeye sahip olup cariyeler ve dansözlerle ayyaşlık meclisleri tertiplemediği halde, bunlarla yetinmemiş namuslu ve evli bir kadına göz dikmişti.

Babası Muaviye, bu iğrenç davranışına karşı çıkarak onu bu çirkin ve haram niyetinden vazgeçirmeye çalışacağı yerde, para ve iktidar gücünü kullanıp türlü hile ve oyunlara başvurarak bu namuslu kadını kocasından ayırıp oğlu Yezid'in günah batağına çekecek bir ortam hazırladı. İmam Hüseyin (a.s) bu iğrenç komployu öğrenince onu bozmak için harekete geçti ve İslâm şeraitinin öngördüğü kuralları uygulayarak Muaviye'nin çirkin plânını suya düşürdü. Masum kadıncağızın Yezid'in günah batağına düşmesini engelleyip kocası Abdullah b. Selam'a kavuşmasını sağladı. Bu olay Müslüman halkın namus ve iffetini koruyan cesur ve yiğit insanın kim olduğunu, namuslara göz dikenlerinde kimler olduğunu herkese göstermiş ve Resulullah'ın (s.a.a) Ehlibeyti ve Ali oğullarının (a.s) iftiharını, Emevîlerinse rezalet ve kepezeliği olarak dilden dile dolaşıp tarihe geçmiştir.²

1- Menâkıb, 2/222.

2- el-İmame ve's-Siyase, 1/253 ve sonrası.

Çok Yönlü Kişiliği

Alâili, Sumuvvu'l-Ma'na adlı eserinde şöyle yazar: "İnsanlık tarihi boyunca nice büyük insanlar yaşamış, her biri bir yönde ve bir konuda parlayarak tarihe geçmiştir; kimi cesaretle, kimi ibadette, kimi cömertlikte birer örnek olmayı başarmışlardır. Ama İmam Hüseyin (a.s) o kadar görkemli ve eşsiz bir kişiliktir ki, bu kişiliğin her boyutuyla insanlık tarihinde başlı başına yepyeni bir sayfa açmış; bütün insanî üstünlük ve faziletleri kendisinde toplayan muazzam bir kişilik ve yaşam sergilemiştir."¹

Muhammedî (s.a.a) nübüvvetin uçsuz bucaksız görkeminin varisi olan Ali (a.s) gibi bir babamın büyüklük, mürüvvet, ve adaletinin varisi sayılan ve Fâtıma-i Zehra (s.a) gibi bir annenin onca fazilet ve erdemini miras alan birinin, insanlığın en görkemli ve en üstün örneği ve ilahî fazilet ve erdemlerin apaçık nişanesi olmaması mümkün müdür zaten?

Allah'ın, Resulü'nün ve meleklerinin selamı bu büyük ve soylu insana olsun! Ne mutlu onu örnek alıp yaşam ve davranışlarıyla onu takip etmeye çalışanlara!

1- Sumuvvu'l-Ma'na, s.104 ve sonrası.

İMAM HÜSEYİN'DEN (A.S) VECİZELER

İmam Hüseyin (a.s), yaşamı, şahadeti, sözleri ve amelleriyle sadece tarihi bir kişilik değil, aynı zamanda o muazzam çok yönlü kişiliğiyle bütün erdemlerin, büyüklüklerin, fedakârlıkların, serdengeçtiliklerin, kulluklar ve Allah'a tam teslimiyetin de eşsiz bir sembolüdür. Bu nadide ve sembol kişilik, bütün insanlığı Yüce Rahman'a götürebilecek güçte bir kılavuz ve insanlığın saadetini garantileyebilecek bir liderdir.

Gelişiyile ve gidişiyile insanoğlunun maneviyat ve erdemlerini değerli kılıp onurlandırdı o.

Şimdi bu nadide kişiliğin bazı veciz sözlerini aktaralım:

1- İnsanlar dünyanın kuludurlar ve dini sadece dilleriyle yaşarlar. Bu göstermelik sözleri de dünyalarına zarar vermediği sürece dillerine dolayıp dururlar. Ancak bir imtihana sokuldukları ve dünyalıktan vazgeçip dine sarılmalarını gerektirecek bir tercihle karşı karşıya kaldıklarında gerçek dindarların çok az olduğunu görürsünüz.¹

2- İmam Hüseyin (a.s) oğlu İmam Zeynelabidin'e (a.s) şöyle buyurdu:

1- Tuhefu'l-Ukul, s.244.

Oğlum; Yüce ve Aziz Allah'tan gayrı yardımcısı olmayan birine zulmetmekten sakın! Zira Yüce Allah böyle bir mazlumun ahını zalimden çabucak alır!¹

3- Adamın biri İmam Hüseyin'den (a.s) dünya ve ahiretin hayrını kendisine yazmasını istedi, İmam (a.s) şöyle yazdı:

Allah'ın rızasını isteyen ve Allah'ın rızasını insanların gazabına satmayan kimsenin işlerini, Allah yoluna koyar ve ona Allah yeter. İnsanların hoşnutluğuna öncelik verip Allah'ın rızasını insanların gazabına satanın işini ise Allah, insanlara bırakır!²

4- Birisi İmam'a (a.s) gelip "Ey Allah Resulü'nün (a.s) evladı! Ben günaha bulaşmış biriyim, kurtulamıyorum, bana öğütte bulunur musun?" dedi. İmam (a.s) şöyle buyurdu:

Sana 5 şey söyleyeceğim. Bunları yapabilirsen, dilediğin günahı işle:

- a- Allah'ın nimetlerini kullanmadan günah işle
- b- Allah'ın egemenlik sahası dışında bir yer ve zaman bulup orada günah işle
- c- Allah'ın seni göremeyeceği bir yerde günah işle
- d- Ölüm anın geldiğinde canını Azrail'e vermemeye gücün yetecekse, istediğini yap
- f- Seni cehennem alevleri yutacağı sırada bundan kurtulabilecek gücün olaksa dilediğin günahı işle!³

5- Ey insan! Senin tek varlığın ve sermayen ömründür. Ömründen geçen her gün, senin yaşam ve varlığının bir

1- Tuhefu'l-Ukul, s.246.

2- el-Emali, Şeyh Saduk, s.121.

3- Biharul-Ul-Envar, 78/126.

kısmını alıp götürmektedir. Bak bakalım bu sermaye ve varlığını doğru kullanabiliyor musun? Onu boşa harcama sakın!¹

6- İmam Hüseyin'e (a.s) bugün nasılsınız? Anlamında "Bu gece nasıl sabahladınız?" diye sorulduğu zaman şöyle buyurdu:

Öyle bir halde sabahladım ki yaptığım her şeyi gören ve bilen bir Rabbim var; önünde cehennem ateşi ve arımdan beni yakalamak için takip eden ölüm. Dünya ve kıyamette beni çepeçevre kuşatan bir hesap-kitap ve ben, yaptığım her şeyin hesabını vereceğim! İstedğim her şeyi elde edip her istediğime ulaşabilecek ve istemediğim her şeyden sıyrılıp kurtulabilecek bir halim yok! Zira her şey bir başkasının (Allah'ın) elinde! Dilerse azap eder, dilerse bağışlayıp affeder beni! O hâlde söyleyin Allah aşkına, benden daha fakir kim var?!²

7- Kimi insanlar cennete girmek ve mükâfatlandırılmak için ibadet eder Allah'a; bu, tüccar sınıfının ibadetidir ve kâr edebilmek için çalışıp zahmetlere katlanırlar. Kimi cehennem ve cezalandırılma korkusuyla ibadet eder Allah'a; bu da korkakların ve köle sıfatlı insanların ibadet türüdür, sahiplerinin onları cezalandıracağı korkusu taşımasalar, ona itaat etmezler. Kimiyse Allah'a şükretmek ve hadsiz hesapsız nimetlerinden dolayı O'na şükranlarını sunabilmek amacıyla ibadet eder ki, bu, hür insanların ibadeti olup en makbul ibadet şeklidir.³

1- Belagatu'l-Huseyn, s.87, İrşadu'l-Kulub, Deylemi'den naklen.

2- Biharul-Envar, 78/116.

3- Biharul-Envar, 78/117.

8- Allah Teala kimin gücünü azaltırsa ona farz olan şeyleri de azaltır. Vazife ve sorumluluğunu azaltmadan kimsenin gücünü ve imkânını azaltmaz. (Kur'ân-ı Kerim'de buyrulduğu gibi: "Allah kimseye gücünün üstünde bir şey yüklemez.")¹

9- Sizin değeriniz cennetten başka şey değildir. Kendinizi cennetten başka şeye satmayın. Sadece dünyayla yetinen ve tek gayesi, dünya ve dünyalık edinmek olan kimse pek aşağılık bir şeye razı olmuş demektir.²

10- İnsan aklı, ancak Hakk'a uymakla mükemmelleşir.³

11- Geçmişteki nimetleri hatırlayıp şükürde bulunmak, Allah'ın sana yeni nimetler lütfetmesini sağlar.⁴

12- Allah'tan korkmayandan korkulur; O'ndan çekinmeyenden emin olunmaz.⁵

13- "Fazilet nedir?" diye sorulduğunda şöyle buyurdu:

Diline sahip olabilmek (Allah'ın razı olmadığı şeyi söylememek) ve iyilikte bulunmak (Allah'ın kullarına, karşılık beklemeden iyilik etmek).⁶

1- Biharul-Envar, 78/117. Bakara Suresi, 286 ve Talâk Suresi, 7.

2- Belagatu'l-Huseyn, s.308; Nefsetu'l-Mesdur, Muhaddis Kummi.

3- Belagatu'l-Huseyn, s.307; Biharul-Envar, c. 17.

4- Belagatu'l-Huseyn, s.293; Nuzhetu'n-Nazır fi Tenbihi'l-Hatır.

5- Belagatu'l-Huseyn, s.292; Camiu'l-Ahbar.

6- Belagatu'l-Huseyn, s.332; Mecmuetu Şehid...